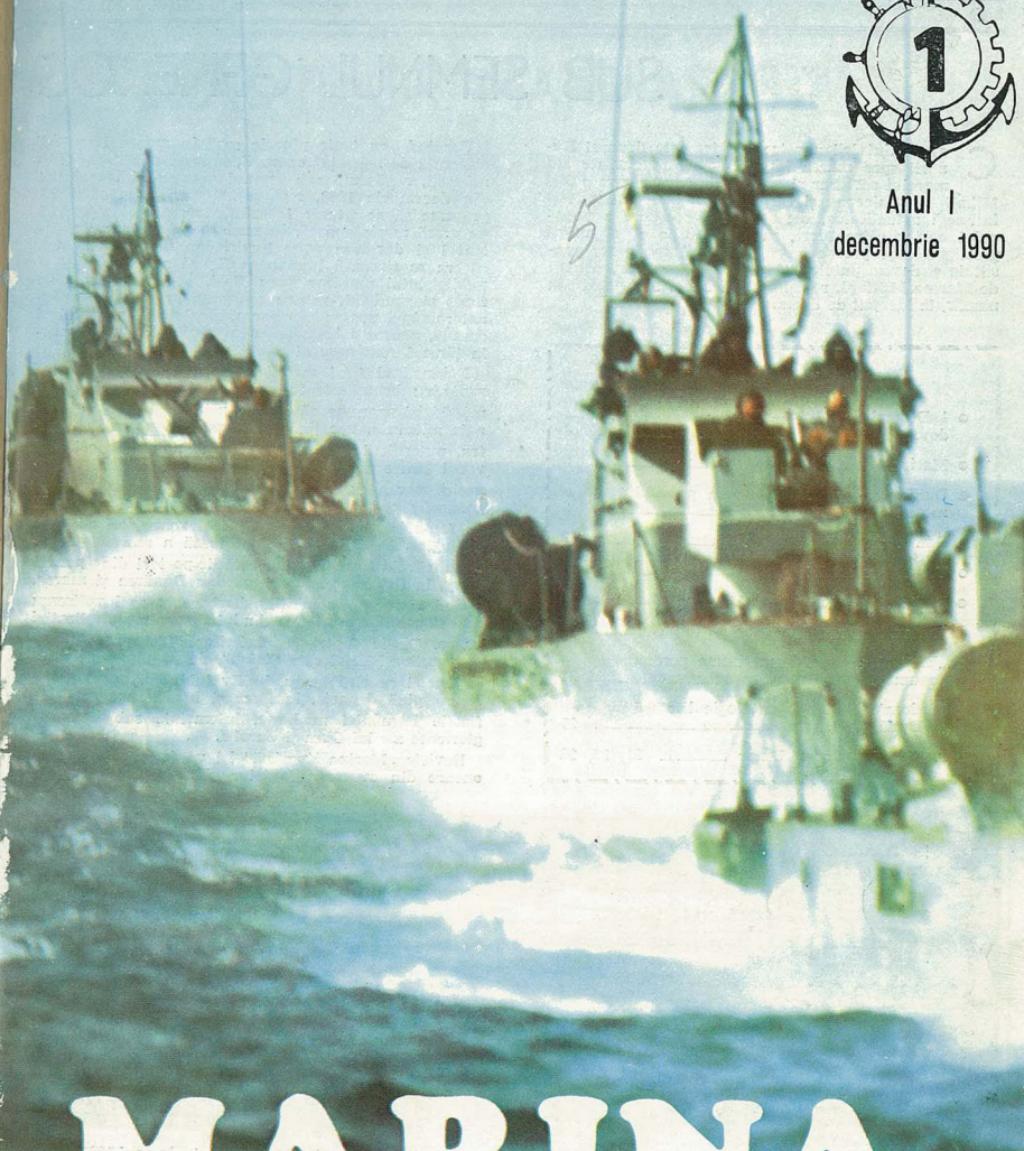

Anul I
decembrie 1990

5

MARINA ROMÂNĂ

REVISTĂ EDITATĂ DE MARINA MILITARĂ

SUB SEMNUL GENEROS

Calea mintuirii noastre noastre este drumul Dunării spre marea largă — aceste cuvinte ale marelui cărturar și om politic român care a fost Mihail Kogălniceanu și care sintetizează, păstrându-și întreagă actualitatea, dorința de deschidere a poporului nostru către lume, ca o condiție a afirmării prestigiuului și prosperității României moderne, constituie și deviză publicației „Marina Română”, editată de Marina Militară, revista aflată acum la primul său număr, la început de drum.

DIN SUMAR

• 1 Decembrie 1918 — Realitate istorică devenită simbol	4
• Marinari în Revoluție	6
• Dunărea și marea în istoria poporului român	8
• Odă eroului necunoscut	12
• Vivat Academia!	14
• Radioelectronică militară	16
• Dimensiuni navale ale crizei din Golf	18
• „Emil Racoviță” — un nume pentru renumele exploratorilor subacvatici	21
• Pledoarie pentru o antologie literară a Dunării	25
• Actualități, Sport, Umor	21, 23, 26

Pornind „cu toate pinzele sus” în marea liberă și eliberată de „gheță” cenzurii, impusă publicisticii românești, renăscută sub semnul generos al Revoluției din decembrie 1989, revista „Marina Română” își propune să se situeze la înălțimea bogatelor tradiții de presă marinărească, intemeiate prin eforturile, talentul și dăruirea unor iluștri inaintași, în fruntea căroru se situează luminosa figură a scriitorului și publicistului marinar Jean Bart, ce-a militat, cu fapte și condești, pentru creșterea prestigiului marienei române, pentru afirmarea tricolorului pe mări și oceane, pentru salvagardarea intereselor națiunii noastre și a ţărmul românesc al mării și în marea liberă.

Reînnodind firul acestei tradiții publicistice, întrerupte cu brutalitate în anii dictaturii, „Marina Română” își propune să releve, prin mijloace profesionale adecvate, vocația de navigator a poporului nostru, puternicul sentiment al mării nutrit de cel mai vechi dintre popoarele riverane Dunării și Mării Negre. Popor a căruia existență milenară în acest spațiu geografic ce-i este leagăn natal și atestată prin mii de fapte istorice consemnate de izvoare scrise și arheologice. De la prezența glorioasă a marelui Burebista, căruia i se închinau cetățile-porturi din pontul stîng, la flotele române ce gardau Dunărea și marea, tinând la respect semnițiile barbare ce se învolburau din stepele euro-asiatice jînduind roadele civilizației latine. De la faptele corăbierilor lui Mircea și ale „oamenilor Mării sale Ștefan”, de pe pînzarele moldovenesti ce străbăteau, în Evul Mediu, apele Mării Negre pînă departe, în Egee și Mediterana, pînă la flotele României moderne, intemeiate sub domniile glorioase ale lui Cuza și Carol I.

Revista „Marina Română” își va face o datorie de onoare din evocarea faptelor glorioase și jertfei de

COPERTI: 1. Vedete torpiloare în largul mării; 4. Corabia „Marița” — construită la Giurgiu, în anul 1831.

COLEGIUL DE REDACȚIE: Cpt. rg. II Ioan DAMASCHIN, maior Costin CONSTANDACHE, cpt. lt. Ananie GAGNIUC, lt. major Marian MOȘNEAGU.

Coperta: dr. ing. Cristian CRĂCIUNOIU; Tehnoredacție: Horia GRIDEANU; Corecțură: Floare BRÂNZA;

Dactilografie: Carmen REBEGILĂ; Foto: Alexandru CĂLIMINTE, Apostol ZDRALEA, Bebe DRAIA.

AL TRADIȚIILOR MARINAREȘTI

sine pe altarul nemuririi PATRIEI, de care au dat dovadă oștenii marinari ai țării, fiind scut viu la hotarele albastre, în marile bătălii pentru apărarea gilei străbune, în Războiul Independenței, în marele Război al Reîntregirii astfel incit să contribuie, reducând în memoria contemporanilor faptele lor glorioase, la formarea tinerei generații de oșteni marinari, în spiritul buniei cunoașteri și istoriei noastre, al respectului marilor tradiții ce se cer a fi următe și care insuflă un justificat sentiment de mindrie națională, dorință de a ne ridică, prin gândul și fapta cotidiană de muncă și instruire, la înălțimea lor.

In paginile revistei „Marina Română” vom evoca, de asemenea, spiritul construcțiv și geniul creator al unor personalități ale marinei, puse în umbra uitării în anii dictaturii totalitară, al tuturor acelor oameni ce au lucrat, cu dragoste și sărăcintă, la înțemeierea marinei moderne, la afirmarea sa, și prin

(continuare în pag. 18)

gînduri la început de drum

Doreșc ca revista „MARINA ROMÂNĂ” să ia „cap compas” spre inima celor care sluiesc interesele pe apă ale țării, să devină emblema lor spirituală sub semnul tutelar al bogatelor tradiții marinarești.

Pentru „MARINA ROMÂNĂ”, urarea marinarească „Bun cart înainte!”

Viceamiral Gheorghe ANGHELESCU
Comandantul Marinei Militare

☆

Nu se poate concepe, după opinia mea, o publicistica românească unitară și armomioasă fără dimensiunea mărită și a celor ce-o slujesc cu devotament și credință. O gazetă de sorginte marinarească își are deja pregătită calea de acces spre înimile noastre de impătmânt mari - nari — indiferent de ce meserie proferăm. Au mai fost tentative, nu multe, într-adevăr, de a umplere unuia gol, de a popularize unuia orizont maritim cu ceea ce omenește, românește, il reprezentă publicistic ca aspirație, tradiție și forță. Îmi exprim speranța că acum, în epoca mariilor făgăduințe democratice, Marina Română își va găsi exprimarea liberă și multiplă prin „Marina Română“. O revistă de cultură constanteană își ridică, în semn de omagiu, marea pavoaz pentru tinerul vîrstări al spiritualității marinarești.

Constantin NOVAC,
redactor șef al revistei „TOMIS“

☆

Că am format la școala mărtuii și a venerabililor noștri dascăli întru înimă și marinărie, mi-am făcut o profesie de credin-

ță din meseria de marină și, nu pot decât să traversez un sentiment de sinceră bucurie la vestea apariției unei noi publicații marinarești — revista „MARINA ROMÂNĂ” — nutrind convingerea că aceasta, împreună cu „sister-ship” — periodicul „MAREA NOASTRĂ”, va deveni un glas puternic și avizat ce va susține, în spațiul publicistic românesc idealurile ce animă oamenii mărită. La început de drum urez acestiei publicații viață lungă și „BUN CART ÎNAINTE!” pe „marea rîndurilor tipărite”.

c.l.c. Traian BASESCU
Subsecretar de stat

În acuzație în Marina Militară și-n nouădesec în frunte și respect de marinarii navalor de luptă și ai navalor - peșcalor, pe care i-am însoțit în drumurile lor, pe calm și pe furtoane, pe apele învelite ale Dunării sau în largul mării. Faptele lor mi-au inspirat multe pagini, deci pot afirma că la ceea ce am scris au colaborat, între-alii, el, și ei.

Revista „Marina Română” reînviează o tradiție și o vocație datăore să facă pagini înainte și să dea un impuls literar și publicistic marinarești, pe minora realităților pline de semnificație ale Marinei noastre Militare. Buna, românească revistă marinarești, BUN CART ÎNAINTE!

Dan Armeanu

Ssint evenimente al căror destin a fost să fie mai mult decât au fost, să depășescă momentul existenței lor, devenind, nu neapărat trecut, ci întrînd profund în conștiință, devenind simbol.

Marea Adunare Națională a românilor care a avut loc la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918, și care consemna Unirea Banatului și Transilvaniei cu România, a fost un asemenea eveniment.

Chiar dacă la această adunare au luate partea 1228 de delegați oficiali ai românilor și peste 100.000 de emisari ai localităților, întăriri, în prezența lor, cu înscrisuri cu numele tuturor românilor, chiar dacă, în acel moment, au avut în frunte pe marii bărbați ai neamului, George Pop de Băsești, Ștefan Ciceo Pop, Vasile Goldiș, Ion Flueras, Iuliu Maniu, Jumanca și alții, chiar dacă a hotărât Marea Unire, totuși, evenimentul în sine e mai mult decât ecoul lui peste timp.

Hotărîrea prezenta voință expresă a locuitorilor români ai Transilvaniei și Banatului, adică ceva peste 60 la sută din întreaga populație, la care auaderat evreii Transilvani, sașii, secuili, tiganii, slovacii și o înfimă parte a inteligențialității maghiarilor și secuilor.

Încă de atunci se impunea ideea că 1 Decembrie e mai mult decât el însuși devenind un simbol.

Ei însemna articularea supremă a unui proces: 1856, unirea unei părți din Basarabia cu Moldova, 1859–1862, unirea deplină a Moldovei cu Muntenia, 1878, reunirea Dobrogei cu România, martie 1918, întoarcerea la sfîrșit patriei a Basarabiei, iar în noiembrie, același an, și a Bucovinei.

O Românie în granițele sale de

drept, care se suprapuneau aproape pe cele etnice, având o suprafață de aproape 300 mii km², și o populație de 17 milioane locuitori, devenise un coșmar pentru planurile

1 Decembrie 1918

tuturor dușmanilor noștri din afară, împreună cu cel dinăuntru, nu mulți, dar bine întreținuți.

Inainte ca România să puncteze splendid în defensiva numită Mișca Antantă (România, Cehoslovacia și Iugoslavia) și Antanta Bal-

canică (România, Grecia, Iugoslavia, Turcia), adversarii nostri de moarte, nu numai că se aleaseră, dar și, prin fire văzute și nevăzute, acționau împotriva poporului român și tării lui: Ungaria, Uniunea Sovietică, Internaționala a III-a Comunistă, Bulgaria și, la urmă urmă, Italia.

Perioada interbelică a conștientizat pînă la dimensiunile fundamentale, de viață și de moarte, perpetuarea sau pierderea hărții României Mari de după Alba Iulia, unde Regele și Regina se întâlnau ca odinioară Mihai Viteazul. La fiecare 1 Decembrie clopoțele sfintelor biserici băteau a neuitare. Corurile intonau imnuri de slavă amintirii împlinirii, preotii ridicau rugăciuni către Dumnezeu.

CALENDAR MARINĂRESC

1 decembrie:

- Tratatul de la Washington privind neutralizarea, demilitarizarea și denuclearizarea Antarctică (1960)

5 decembrie:

- Cristofor Columb descoperă insulele Haiti (1492).
- Transformarea Scolii militare de subofițeri tehniči de marină din Constanța în Școala militară maistri și subofițeri de marină (1964).
- Lansarea la apă a primului spărgător de gheata atomic — U.R.S.S. (1957).

6 decembrie:

- Paralizarea primului baraj românesc de mină (de la Nedea) de către stolziurile de gheață de Dunăre (1877).

7 decembrie:

- Mareea bătălie de la Pearl-Harbour (1941). La 7 decembrie 1941 a inceput războiul în Ocea-

nul Pacific prin atacul de la Pearl-Harbour. Aviația japoneză de pe portavioane și un grup de submarine au atacat prin surprindere flota S.U.A. bazată în Hawaii. Au fost scufundate sase cuirăcăi americane, printre care „ARIZONA”, „OKLAHOMA” și „UTAH”, trei distrugătoare și un puțitor de mine și distruse sau făcute inutilizabile 247 avioane. Au scăpat de la dezastru portavioanele care se aflau în mare.

- Debarcarea trupelor japoneze în Borneo, Peninsula Malacca și în Thailanda (1941).

8 decembrie:

• Bătălia navală din Insulele Falkland (1914). În largul Insulelor Falkland (Malviny) a avut loc la 8 decembrie 1914 o bătălie navală anglo-americană; patru dintre cele cinci crucisătoare ale escadrei germane, comandată de von Spee sunt scufundate de o escadră engleză.

10 decembrie:

- Bătălia aero-navală din Iargul Malaeziei (1941). La 10 decembrie 1941 a avut loc bătălia ac-

(continuare în pag. 11)

devenită simbol

Dumnezeu ne-a pus din nou la incercare. Dușmanii noștri au invins vremelnic și datorită aliaților noștri tradiționali, Anglia și Franța a căror politică a fost mai mult decât conciliatoare, a fost trădătoare. Pățășii de aliații noștri tradiționali, supuși unui cumplirii pressing cauzat de Pactul Molotov-Ribbentrop de la 23 august 1939, pact al diavolului între cele două extremități și sangvinare, hitlerismul și comunismul, români și-au văzut sfâșiată tara, 1 Decembrie coborând în mit ca un trecut fastuos și un vis spre reciștișgarea căruia se poate spera.

Indiferent de modul în care se interprează participarea noastră la al doilea război mondial, pe frontul din Răsărit și din Apus, el a fost împotriva celor două simucașe erori ale omenirii pe drumul ei de Golgota: comunismul și fascismul. E împede că participarea noastră în Apus a micșorat durata războiului. Dar jertfele noastre n-au impresionat pe cei mari. Pe locul defuncției Pakt Molotov-Ribbentrop s-a născut o altă inteligență de aceeași nuanță, între U.R.S.S., Statele Unite ale Americii și Anglia, prin care România a fost răstignită din nou, din totă sfîrșirea lui 1940, redifindu-i-se doar nord-vestul Transilvaniei. Au rămas pierdute, cine stie pînă cînd, Basarabia (Moldova dintre Prut și Nistru), nordul Bucovinei, cu ținutul Hertei, sută la sută românesc, și sudul Dobrogei. Tratatul de pace din 1946–1947 e încă un cui pe crucea răstignirii noastre. Apoi, printr-un aranjament de culise îs-a cedat Uniunii Sovietice și Insula Serpilor.

Dictatura comunăstă n-a putut evita amintirea creștăță în sufletul nostru a lui 1 Decembrie. Ceea ce a căutat cu ostentație — și n-a reușit decât parțial — a fost să-ă anuleze calitatea de simbol. Doar în ultimii ani, confruntată pe plan extern și intern, ea a convenit la o concesie parțială. Consideră că o tentă națională a politicii sale antinționale ar mai putea să-i acorde popularitate și, deci, credibilitate. Dictatura nu s-a însețat prea mult. Sensibil la marile probleme ale neamului și la ideea pămîntului scump al patriei, poporul român a răspuns afirmativ acestei politici care nu era politicii durabilă, ci supărapă, dar care era totuși națională și a început să gîndească din nou, cenzurat desigur, la pămîntul nostru și frajii noștri dintră Prut și Nistru, la „floarea de grădină, dulce Bucovină” și a acceptat ideea de a nu lăsa tan-

cerile altora să treacă, „prietenesc”, pe pămîntul tării. În același timp, o notă antimaghiară în condițiile ofensivei deschis antiromânești a acesteia se mută pe sufluri poporului român.

Fără a nega aceste accente naționale ale ultimelor două decenii, un lucru e clar: ne era interzisă speranța. 1 Decembrie era un simbol, dar unul văduvit de orice trimitere la teritoriile pierdute tabu pentru istoriografia, interzisă ca perspectivă.

Revoluția din decembrie 1989 nu putea să nu readucă în centrul aten-

teri, într-o presupusă sinceritate maghiară și începem să ne revenim, întărindu-ne granițele și fortele de toate felurile menite a apăra securitatea tării în fața dusmanului din afară, dar și a celui dinăuntru, înălțat la rele cu cel din afară.

In ideea fundamentală că 1 Decembrie reprezintă cea mai importantă zi de lumină din istoria poporului român, Parlamentul Română a hotărît desemnarea ei ca zi națională.

Au coborit în sufletele noastre tricolorul, curățat la mijloc de o stemă care nu e a noastră, am făcut din „Un răsunet” (de fapt „Deșteaptă-te române!“), Imnul național, ne găsim o nouă stemă, istorică, întorcindu-ne acasă.

Și înainte de a ne întoarcem, chipurile în Europa, care nu avea conștiință identității ei, dar noi i-o apărăm, ne întoarcem la noi acasă.

Casa noastră se intinde în limitele „Doiniei” lui Eminescu — testament și program politic — casa noastră se intinde în limitele fixate de Conferința de pace de la Paris din 1919–1921. Noi nu suntem revizionisti.

Dincolo de Prut, pe Ocenele Moldovei, tricolorul bate în același vînt venit din spate soare-apune, stema și deza la locul ei, sufletele sunt unul îngă altul pînă la definitivă cointopire.

1 Decembrie este ziua-simbol a Unirii. Ziua-simbol a patriei, materialitatea ei dinamică n-a fost niciodată mai împedite ca acum, niciodată mai apropiat SIMBOLUL.

Din cerul nostru se pregătesc să cădă zăpezi purificatoare, 1 Decembrie vine cu candoane colindelor și colindătorilor gîndurilor de bine. Zăpezi vor acoperi, în decembrie, borne de hotar. Hristos a învățat în decembrie,

Conf. univ. dr. Gh. DUMITRĂSCU
Senator de Constanța

1 Decembrie 1918

tentiei mari probleme ale neamului. Ar fi să nu credem în noi însine, în dorul nostru de libertate ridicat la rang de caracteristică a profilului moral al nației, dacă am respinge de la început și existența unui complot antidictatorial care s-a conjugat cu ridicarea de forță și de o mare semnificație a poporului, ieșit pe străzi în calea morții. Primeau ei moartea care-i era hărăzită, trimisă, tări.

In decembrie 1989, 1 Decembrie și-a reluat atribuția. Rostim cum se cuvine Basarabia și Bucovina, amintim și de Insula Serpilor de unde o tehnica străină țintește cînd spre inimă, cînd spre capul poporului român, recunoaștem că am greșit încrezindu-ne bucurosi, sin-

La 22 decembrie, zi săpată adinc în piatra istoriei multi-milenare a poporului nostru, se împlineste un an de la declararea Revoluției, moment în care, prin răsturnarea dictaturii ceaușiste a fost spulberat un sistem totalitar de încaușata de peste 45 de ani voiaj unui neam și dorința sa de libertate.

Aveni înălți în memorie, mările manifestări populare din București, Timișoara, Sibiu, Brașov, Iași, Constanța, din cvasitotalitatea orașelor țării, cind, din mij de piepturi, alături de strigătele „Victorie!”, „Libertate!” răsunau „Armata și cu noi”, „Marina și cu noi!”, sintagme devenite simbol care dovedeau înălță o dată că în momentele cruciale ale istoriei armata a fost și este împreună cu poporul.

Marina Militară, ca de altfel întreaga oştiră a țării, a trăit una din cele mai complexe situații din istoria ei, dar și de această dată a trecut cu bine examenul suprem, acela al atașamentului, al datoriei sfinte față de popor, față de soarta țării.

Pildele de eroism ale înaintășilor din Războiul de Independență de la 1877, din Războiul pentru Întregimea neamului, 1916 – 1918, cele din al doilea Război mondial, au insuflare pe marinari, pe comandanții de pe toate treptele ierarhice, astfel că, în poftă unei aberrante indoctrinări politico-ideologice, ostiașii nu și-au stropit uniforma cu singe nevinovat. Doar cu propriul lor singe.

Partea de sud-est a țării, cu deschidere spre mare, prin porturile și multitudinea de obiective de litoral, constituia o zonă nevrălgică în cazul unor acțiuni teroriste concertate atât din interior, cit și din exterior.

Avalanșa de informații primite pe felurile căi la punctul de comandă al Marinei Militare a im-

pus, chiar din primele momente, luarea unor hotăriri rapide pentru a se acționa în mod organizat și prompt.

Informații ce veneau, de regulă, în cursul nopții, de genul: „nave suspecte în largul mării”, „elicoptere care zboără în zona litoralului deasupra mării”, „ambarcațiuni necunoscute care se apropie de litoral”, „au fost parașutați teroriști în diverse zone” etc., impuneau ca navele Marinei Militare să acționeze imediat.

Conform principiului că „în luptă nici o informație despre inamic nu trebuie neglijată”, chiar dacă zona era destul de întinsă și condițiile mării dificile, în noaptea de 23/24 decembrie navele militare au ieșit în larg, astfel că, în scurt timp, întreaga zonă de litoral, de la Vama Veche la Sulina,

până la limita apelor teritoriale a putut fi acoperită. Orice încercare de pătrundere sau de evaziune cu mijloace amfibii era astfel ținută sub un control strict.

O situație deosebită se prezenta în portul Constanța. Aici se aflau ancorate în radă sau acostate la cheu zeci și zeci de nave sub pavilioane românești sau străine, a căror securitate erau datori să o asigurăm și prin măsurile luate nici una nu a avut de suferit.

Sprinjiniul dat de echipajele navelor civile românești aflate în port, cooperarea cu acestea, precum și măsurile întreprinse de conducerea portului Constanța pentru împiedicare unor eventuale evaziuni au asigurat și în acest punct nevrălgic stabilitatea.

La fluviu, chiar dacă situația nu s-a prezentat la fel de dificilă, a împus și aci navelor să acționeze

„Înălțatul vremii fără sfîrșit, cind preistorică și anonimă, cind anumită înălțare veacurilor, anii, zilele, ea-său, dar decisiv, întotdeauna, MOMENTUL”. TUDOR ARGHEZI

ANCORA SPERANȚEI

Impovărat de ani, sprijinit în bastoane dar, mai ales, cărându de durere, un veteran din cel de-al doilea război mondial a purces cu greu din Bucenii Buzăului către jârnmul sudic al mării, dorind să-și revadă, pentru ultima oară, cel mai mare dintre feciori. Dar destăinuirea episoadeelor trăite în cei săpte ani de prizonierat cărora le-a rezistat cu stoicism, cu gîn-

Decembrie 1989. Bastionul communist, cutremurat din temeli de revolta spontană, dar acerbă a poporului năpăstuit, s-a prăbușit sub ochii noștri înmormători de silnică muncii deșarte, abolind, pentru totdeauna, slăgădicia, minciuna, declarativismul fastuos și primitivismul relațiilor colectiviste.

Într-un astfel de moment al Deșteptării naționale, români de pretutindeni, căldind peste enigile de purpură ale abominabilei dictaturi și-ai croit din piepturile timorilor și brațele descătușate ale mulțimii, cu armele oştirii înconjurate de ghirlandele sărbătorilor creștinești, calea mult rîvnită către LIBERTATE.

Armata română, care a fost, este și va fi mereu devotată poporului său, a pecetuit, în cerasurile de grecă încercare, cu jentila supremă a celor mai viteji dintr-o filă săi, nevoie de adevăr și biruința deplină asupra viitorului.

22 Decembrie 1989. Arcul durat peste timp, dinspre cumpăna anilor spre perenitate, va purta cu demnitate între filele indolente ale istoriei noile Românie, testamentul de nume al bravilor săi eroi.

Cu trupul — scut și înimiile dirze, eroii Marinei Militare ne-au dăruit — jertfându-se pe ei —, o nesemnificativă pildă de autentic și vibrant patriotism.

Cu consiliștă vesnic trează a gestului sublim prin care și-ai împlinit datoria le vom veghea în cripte tineră a acestor torte sfinte în altarele veșniciei, intru nemurire.

dul la reîntocerea în țară și la ai săi, nu a mai putut continua...

Și a ținută atunci privirile în nemărginirile zării și a ascultat indelung freamătul apelor.

Așa, pironit locului, cu bastoanele sale, cu gîndurile răvășite, părea mai degradă că a prins rădăcini și că visăza, decit că astăză soaptele celor din jur.

„...A plecat de acasă radios, încrezător ca într-o minune, spunea soția. Iși dorea atât de multă să

pentru paza și apărarea unor obiective deosebit de importante; să ne gîndim doar la podurile de pe Dunăre; portul, centrala atomo-electrică și cluza de la Cernavodă; sistemul hidroenergetic Portile de Fier. Așadar, în pofta unor servituri datorate în principal condițiilor precare de pregătire impuse de regimul dictatorial, comandanții de nave și de unități, atât la mare cât și la fluviu, insuflați de un înalt patriotism au dovedit, prin competență și promptitudinea cu care au acționat, că sunt în măsură să-și conducă echipajele pentru îndeplinirea datoriilor față de țară. Într-o cinstirea tricolorului ce flutură la catarg.

La uscat și, în special în orașul Constanța, situația din acele zile fierbinți ale Revoluției prezenta o serie de aspecte deosebite ce re-

träjască, dar mai presus de orice iubea libertatea. A știut să lupte și să-și dea viață, dar ce păcat că nu a avut parte de ea"...

„...Era atât de sensibil și atent față de noi", susține și bâtrînica, înecindu-se-n plâns.

„...Promoția noastră are un erou. Va fi mereu printre noi și în inimile noastre. Nu te vom uită niciodată", afirmează grav, ca pe un jurămînt, cel mai bun coleg al său.

— „Eu am primit un ordin și trebuie să-l execut pînă la capăt” — răzbată ca un ecou un glas din istorie.

O TIMONĂ PENTRU ETERNITATE

Deși îspăvise de mult tura, maistrul militar principal STAN DUMITRU nici prin

Decembrie 1989.
Studentii marini
asigurînd liniste
orașului.

clamau implicarea imediată a armatei, a Marinei Militare.

Manifestările de simpatie din

gînd nu-i trecuse să slăbească din mină, căcar o singură clipă, timonă sălpuție. Tocmai acum, cînd sunt în alamă și era atît de mare nevoie de el și cînd pentru toti se întrezzareau zorii unor zile mai bune, să se despartă de navă?

Chiar dacă nu era una efectivă de luptă, în cincisprecece ani cît se aflase la cîrma ei, cîte misiuni nu executează cu bătrînul remorcher-salvator?...

Si-apoi, după anii petrecuți la navele antisubmarine și alți patru pe navele comerciale, toți îl stiu pe nea Stâniță, respectindu-l totodată ca pe cel mai исusit și pri-cupeut în ale marinării, ca pe un om devotat trup și suflet meseriei. Dar la ce nu se prîncepea, de fapt? căci era nu numai cel mai bun timonier din divizion, dar și moto-rist și transmisionist în același timp.

(continuare în pag. 12)

partea populației, formarea de-a-samentelor de autoapărare în întreprinderi și instituții, a grupurilor de sprijin compuse din tineri voluntari, au confirmat opțiunea unanimă pentru libertate. „Armata e cu noi!” nu mai era o simplă opțiune. Armata era acolo unde imperativele istoriei o cereau, iar efectivele de marinari, studenți și elevi cu pușca în mînă au apără revoluția din primul moment al declansării ei.

Eliberată de zgura unor indoctrinări partinice, perfectionându-și continuu sistemul de organizare și pregătire în toate planurile, prin rezultatele obținute în acest an, Marina Militară și-a regăsit vocația tradițională și este în măsură să-și îndeplinească misiunea sacră, aceea de apărare a intereselor pe apă ale țării.

Viceamiral Gh. ANGHELESCU
Comandantul Marinei Militare

Cpt. rg. II (p. m.)
ION SERCAIANU

Maior (p. m.)
VASILE CARP

Slt. (p. m.)
DUMITRU STAN

DUNĂREA ȘI MAREA ÎN

A lături de Carpați, Dunărea și marea au vecheghe naștere poporului român, viața și lupta sa neostoită cu viciștudinile veacurilor, aceste elemente naturale reverberind, ca veritabile semne tutelare, în procesul formării constiunței de sine a neamului nostru, căpătind, în timp, semnificația de piloni ai istoriei naționale.

Carpații, Dunărea și marea delimităză, făcind-o confundabilă, vatra străbătuță în care s-a aprins, și a strălucit apoi, focul sacru al civilizației edificate în această parte a lumii de poporul român, amprenta lor regăsindu-se în armonia, blindetea și frumusețea oamenilor acestor locuri. În cromatica portului lor tradițional, în strălucirea valorilor ce alcătuiesc tezaurul spiritual al nației noastre.

Locuri, fapte, speranțe, creații materiale și spirituale îngemântate, cimentate de indestrucțibilul liant al timpului, al secolelor și mileniilor a căror surgere o consemnează cronică bătrâne și relieve sfinte, alcătuiesc magmă din care s-a turnat însăși temelia

nației noastre, la care au lucrat, cînd cu plugul și mîstria, cînd cu sabia, generațiile înaintașilor, străduindu-se să lase urmășilor vrednică moștenire. Din stîncă munților Carpați și a obcînelor sale s-au ducat cetăți, case și drumuri, din lemnul pădurilor s-au cioplit leagăne, catafeteșmele locurilor de închinăciune. Apela Dunări și mări, după vremuri, au fost drumul fără pulberi pentru pașnice corăbii, ori străsimice metereze după umărul cărora ne-am apărat viață și avutul, de-ațieora ori jinduite de seminții barbare.

Curgerea Dunării spre mare, marea însăși, au fost, de la începuturi, punctele pe care poporul român a învățat, prin filii săi marinari, să pășească, și a pășit apoi ferm, spre orizonturile albastre ale lumii, rostindu-și cuvîntul în marele dialog al popoarelor. Rolul și locul Dunării în istoria poporului român este, aşadar, de o importanță covîrsitoare pentru împlinirea aspirațiilor sale spre universalitate, pentru participarea sa, din zorii istoriei, ca membru fondator, la edificarea și definirea fizionomiei civilizației europene.

Acest rol deosebit al drumurilor de ape în istoria României este relevant, anual, în cadrul unei manifestări de înaltă ținută științifică organizată la Muzeul Marinei din Constanța, manifestare ce s-a aflat în acest an la o VIII-a ediție, reunind istorici și specialiști în domeniu care au relevat, în comunicările lor, noi aspecte ale acestui generos subiect. Beneficiind de amabilitatea citoră dintre participanții la ediția a VIII-a a Sesiunii științifice, publicăm și noi, în acest prim număr al revistei „Marina Română”, secvențe din materialele prezентate, care contribuie la mai bună cunoaștere a rolului și locului Dunării și mării în istoria națională.

Maior C. CONSTANDACHE

din istoria căilor de navigație ale României

Studiu evoluției căilor noastre de navigație, din cele mai vechi timpuri și pînă în prezent, poate oferi cheia înțelegării unor fenomene mai complexe, petrecute în special în perioada din care nu ni s-au păstrat decît puține date, respectiv din antichitatea tîrzie și evul mediu timpuriu. Antica Histrie, a cărei prosperitate s-a datorat în mare parte comerțului pe apă și pescuitului, dar care apoi a decăzut din cauza înmisișării portului, constituie un exemplu concluzent.

Problema cunoașterii trecutului căilor noastre navigabile se pune cu atât mai mult cu cît, după cum o atestă izvoarele documentare și arheologice, români și proromâni au desfășurat o intensă activitate nautică, atât pe Marea Neagră, cît și pe Dunăre și principali ei afluenți.

Totodată, este interesant de știat cum au fost descrise apele noastre de către cei vechi și cum au fost folosite informațiile respective de către cartografi moderni.

In acest context, supunem atenției lucrare mai puțin cunoscută, intitulată Harta istorică a Imperiului Roman și a neamurilor barbare vecine în Anul Domnului 400 cind Imperiul a început să fie supus unor invaziuni străine.

Publicată pentru prima dată la Paris, în 1705, de către renumitul cartograf Guillaume De l'Isle (sau Delisle), care a trăit între anii 1675-1726, această hartă s-a bucurat de interes în lumea științifică, devenind în scurt timp o raritate, drept pentru care, la cererea unor beneficiari, ea a fost restipărită la Londra în anul 1709, cu care prilej, pentru a o face mai ușor accesibilă specialiștilor britanici, cea mai

mare parte a explicațiilor au fost traduse în limba engleză.

Ediția de la Londra este o frumoasă hartă în culori reprezentând Europa (cu excepția părții de nord), Africa septentrională și vestul Asiei. În partea stîngă, sus, apare titlul în limbă latină, iar spre dreapta, o notă în limba engleză explică geneza acestui document cartografic.

Căile navigabile din spațiul carpato-danubiano-pontic (hartă pe

ISTORIA POPORULUI ROMÂN

care o reproducem mai jos) sunt destul de clar reprezentate pe harta lui Guillaume De l'Isle. Dunăre este numită **Danubius**, cu excepția părții din vecinătatea Mării Negre (Pontus Euxinus) pentru care se poate denumirea de **Ister**. Vărsarea în mare se face prin două brațe, care învăluie Insula Peuce (actuala Delta a Dunării). Din brațul nordic se desprinde către sud un braț mai mic, ce se varsă în mare prin patru guri (**Istri Ostia**), ceva mai la sud de o insulă mică fără nume. Pe litoralul maritim al Dobrogei (**Scythia**) se află trei localități: **Istropolis**, **Tomi** și **Calatia**, iar pe cel fluvial două: **Durostorus** și **Axiopolis**. Dintre afluenții mai importanți ai Dunării sunt nominalizați **Tibiscus** (Tisa), în care se varsă un riu fără nume (dar care este evident, Mureșul, pe care știm că au navigat strămoșii noștri), apoi **Aluta** (Oltul) și în sfârșit un riu care, după poziție, ar trebui să fie Prutul, însă este denumit **Hierasus** (Siret). Rîul nenumarătoare de râuri și运uri de pe teritoriul său sunt doar menționate.

După cum se vede, harta publicată de Guillaume De l'Isle la Londra în anul 1709 are, în ceea ce ne privește direct, unele imprecizii și lacune, învenite de atât de studiul cercetărilor istorico-geografice din perioada respectivă. Un lucru rezultă însă foarte clar din această hartă și anume acela că, în anul 400 e.n., pe teritoriul de azi al României locuiau „**Getae et Daci**”. Aceasta înseamnă că istoricii și geografi de la începutul secolului al XVIII-lea știau că geto-daci nu au fost „exterminati” în războaiele cu romani (101-102 și 105-106) și nici nu au fost „strămutați” în masă la sud de Dunăre pe timpul retragerei aureliene (271-275).

Dincolo, deci, de interesul pe care îl poate prezenta pentru studiul evoluției căilor navigabile de pe teritoriul patriei noastre, harta lui Guillaume De l'Isle are și meritul de a aduce o nouă dovadă — dacă mai era nevoie — a constănței europene a permanenței poporului roman în spațiul carpato-danubiano-pontic.

Căpitan de rangul I (r)
NECULAI PĂDURARIU

Port la Dunăre și centru comercial, situat într-o poziție cheie pe traseul drumului de importanță politico-strategică și comercială care unea Iași cu Adria-nopole și Istanbul și se prelungea în nord, dincolo de hotarele Moldovei. Galațiul a reținut adesea atenția autorilor de cronică interne și externe și a călătorilor străini, precum și a altor izvoare narative.

In deceniile de mijloc ale seco-

in care devinea alesul tării și nici la mărturii mai noi, cum era aceea a lui Tomasso Alberti, întrucât, chiar în perioada de mijloc a secolului al XVII-lea știm că peștera orașului indica simbolic locul deosebit ocupat de pescuit și de comerțul cu peste în existență localității.

Puțin înainte de mijlocul acelui secol, rolul comercial al localității era subliniat de Nicolo Barci,

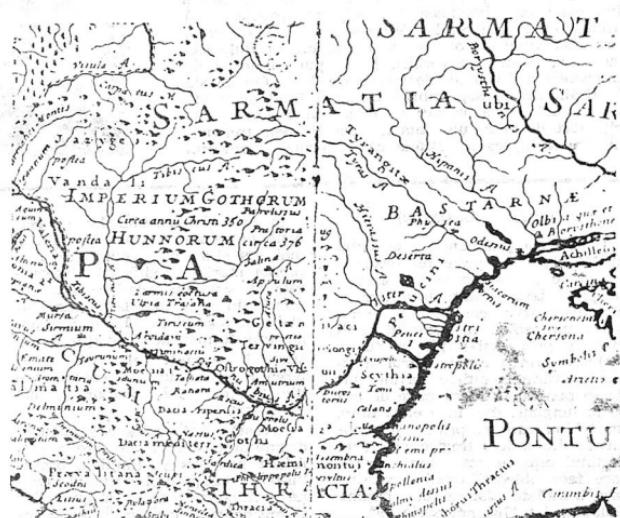
orașul — port galății

lui al XVII-lea localitatea rețineau atenția contemporanilor în primul rind ca un important centru al comerțului intern și de tranziție, ca o capitală a pescuitului și a comerțului cu peste, atribuite care vor însoții Galațiul și în perioada următoare. În ilustrarea ultimei dintre trăsăturile care și-au pus amprenta asupra dezvoltării localității nu trebuie să mergem atât în urmă încât să facem apel la imprenjurarea în care, potrivit imaginii reținute de memoria colectivă, era surprins Petru Rareș în momentul

care nota că Galațiul este „un loc foarte frumos așezat pe malul fluviului Dunărea, pe care se aduc în acest oraș prea frumoase mărfuri din Constantinopole și Trapezunt, iar în acest oraș se vine unde sună brîndza”, ca și de Paulo Bonici: „Galați este schela domnului Moldovei pentru mărfurile care merg din Turcia și Polonia și invers”.

Marieta CHIPER,
Institutul de istorie „N. Iorga”.

(continuare în pag. 10)

NÂMĂA ALII scufundarea monitorului austro- ungar „inn”

Construit la sănătările navale din Budapesta în 1915, monitorul „INN” avea să servească, ulterior, sub numele de 5 pavilioane: cel al imperiului austro-ungar, apoi cel al revoluției maghiare, sub numele de „Ujvidek”, cel al României din 1921, sub numele de „Basarabia”, cel sovietic, din 1944, sub numele de „Ismail” și, apoi, cel al Republicii Populare Române, din 1951, până la casare, în 1950, cu indicativul M 406. Fiecare dintre aceste etape ale existenței sale nu a fost lipsită de evenimente deosebite și fiecare poate constitui un subiect aparte de cercetare istorică.

Episodul care ne-a atras în mod deosebit, legat fiind, mai ales, de apariția unor fotografii și date în legătură cu scufundarea monitorului „INN”, de la 22 septembrie 1917, (ranări ulterioare) aduce o lumină nouă asupra acestui eveniment atât de puțin comentat în presă vremii și în lucrările de specialitate.

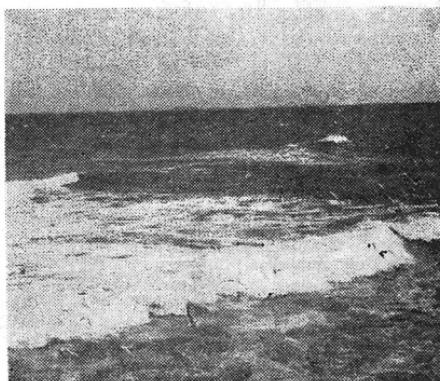
Cea mai amplă versiune este dată de către vice-amiralul Olaf Richard Wulff, fost comandant al Flotilei de Dunăre austro-ungare în luptarea sa intitulată „Oesterreich-Ungarns Donauflottile in der Kriegsjahren 1914—1918”, Wien, 1918, cît și în ediția ulterioară a acestei lucrări din 1934: „La ordinul comandantului general Mackensen, astăz vedetele de patrular Bartsch (Bibanic) și Viza, cît și iahul „Zsofia hercég” au fost puse la dispoziția împăratului german pentru o călătorie pe Dunăre. Iahul împreună cu Divizia I Monitorare trebuiau să ajungă cu Alteță Sa la Cernavodă. În același timp, urma să ajungă acolo regele Ferdinand al Bulgariei cu stiuța, pentru conborbiri. În timpul călătoriei de întoarcere a divizionului de monitorare de la Cernavodă la Brăila, la 22 septembrie, Dunărea fiind acoperită de o ceată densă, unitatea navigau la o distanță de cîte 1000 de metri una față de alta. Primele trei monitoare au ajuns la Brăila către prinț, monitorul

„INN”, cu comandantul flotei la bord, a lovit o mină și s-a scufundat. „INN” a efectuat o manevră de evitare a unui săep ce emitea în ceată semnal de ajutor și a lovit, la 14 km de Brăila, la ora 11,45 mină, ce a explodat puternic, șocul aruncind în aer o co-loană de apă mai înaltă decât catargul. Teuga și puntea blindată au început să intre imediat sub apă. Nava s-a scufundat în cîteva minute...“

Contra-amiralul Nicolae Negrescu afirmă în lucrarea sa „Comment on fit la guerre sur le Danube”, la pag. 342, că la 21 decembrie 1916 a ordonat sublocotenentul Ulic să săpeze un baraj de 40 mine ancorate în sase linii, 17 km. de Brăila!!! Retragerea flotei române dincolo de Galați, în anul următor, și ocuparea Brăilei de către trupele proprii au dus la mutarea unei părți a forțelor navale austro-ungare în acest port, dar numai după efectuarea unor operațiuni ample de dragaj.

In aceste condiții, nu există decât două posibilități: „INN” a lovit o mină din vechiul baraj, rămasă pe loc și după operațiunile de dragaj, sau o altă mină, dintr-un nou baraj plantat acolo cu bună știință și cu o intenție precisă.

Neavind posibilitatea de a consulta materiale referitoare la acțiunile Serviciului Special de Siguranță a Delteil Dunării unde a activat în această perioadă Mihail Moruzov, cu atât mai puțin documentele legate de această formidabilă personalitate pomenită la noi într-o lucrare de popularitate („Fapte din umbră”, C. Neagu, D. Marinescu, R. Georgescu, ed. Po-

(urmăre din pag. 9)

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, la peste un secol de la aceste relatări care transmit imaginea unui Galați înfloritor și dezvoltat, izvoarele istorice schizează un tablou al orașului mult evaluat prin activitățile portuare, inclusiv prin prezența certă a unor adevarate sănătări navale unde se puneau în lucru nave de cca 30 m lungime, dar, în același timp, un tablou care surprinde și momente dramatice, tragic chiar, în destinul orașului, aşa cum este cel care face obiectul cronicii versificate intitulată „Istorie și patima Galațiilor în anul 1769 noemivrie 29”.

În evoluția orașului între cele două extreame cronologice fixate mai sus și-au pus puternic amprenta mariile modificări intervenite în sistemul relațiilor internaționale în zona mai largă care înglobă și spațiul românesc și care au transformat acest spațiu de la sfîrșitul secolului al XVII-lea în terenul de dispută și confluențare dintre imperiile otoman hasbur-

gic și rus.

Această nouă realitate a adăugat drumului comercial la care ne-am referit mai sus și, implicit, orașului-port Galați, o importantă funcție politică-strategică. Negustorilor și misionarilor care circulau pe a-

ORASUL - PORT

cest drum li se adaugă solii străini, corpuși expediționale, convoaie de aprovizionare etc. Înmulțirea considerabilă a reținerii numelui localității în izvoarele narative se datorează, însă, și creșterii dependenței Moldovei față de Poarta Otomană și de disputele interne din Moldova care au determinat desele schimbări de domini. La sosirea în Moldova sau la plecare — fie că era vorba de mazilire, fie de confirmări — domnișii utilizau aceiasi drum dintre Iași și Galați care

litică, 1977), a trebuit să ne mulțumim cu date mai puțin precise care menționează, prin intermediul memorialilor lui Paul Cristescu, o acțiune contra unei unități navale austro-ungare cu scopul de a compromite conborbinile dintre kaiserul Wilhelm al II-lea și țarul Ferdinand al Bulgariei.

Principalul scop al acestei întâlniri îl constituia, pentru partea germană, realizarea unei participări bulgare sporite la eforturile de război, iar pentru partea bulgară, împărțirea teritoriilor românești aflate sub ocupație. Scufundarea monitorului ce servea ca navă amiral al flotei austro-ungare de Dunăre a influențat categoric aceste conborbinile prin starea de nesiguranță impusă celor doi șefi de stat aflată pe teritoriu străin.

Până la confirmarea datelor expuse aici, prin cărți în arhivele românești și sovietice, filmul acțiunii s-a desfășurat în modul următor:

Agenții ai Serviciului Special de Siguranță al Delteilor Dunării de pe lîngă Marele Cartier General al Armatei Române, evacuat la Iași și aflat de proiectate conborbinile germano-bulgare prin contactele lor germane. Cunoscind datele exacte ale proiectatei vizite au pus la punct un plan de atac al navelor militare din escortă pentru a evita posibila interpretare a unui atac asupra iahitului „Sofia”, ca terorism de stat.

Planul a fost elaborat cu ajutorul unor cadre din marina militară care fie că și-au să manevreze minele, fie că detectaseră un vechi baraj nedragat. Beneficiind de condițiile specifice zonei la sfîrșitul lui septembrie (zone de ceară) au simulat pe malul opus cimpului de mine semnale de sinistru cu ajutorul unei sirenă cu aburi, mîzind pe reacția firească a timonierului și ofițerului de cant, ce au ordonat imediat o schimbare de drum pentru a evita coliziunea. Ajuini în cimpul de mine, monitorul a fost grav avariazat și s-a scufundat.

Dr. ing. Cristian CRACIUNOIU
redactor șef al revistei „MODELISM”

DACĂ O GENERAȚIE POATE AVEA UN MERIT, E ACELA DE A FI UN CREDINCIOS ADEPT AL ISTORIEI, DE A PUNE SARCINILE IMPUSE CU NECESITATE PE LOCUL PE CARE IL OCUPĂ IN ÎNLÂNTUIREA TIMPIILOR

M. EMINESCU

GALATI

poate fi năunit, din aceste motive, și „adrumul domnilor”. În acest fel, cronicile moldovene, ca și alte izvoare, rețin trecerea prin Galați aproape a tuturor domnilor care se succed pe tronul Moldovei în deceniile de la sfîrșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea.

Dar dincolo de aceste aspecte formale, care relevă sporirea importanței politice a orașului, Galați trece prin încercări grele în deceniile la care ne referim.

CALENDAR MARINĂRESC

(urmare din pag. 4)

ro-navală dintre gruparea operativă secundată de lovire a flotei japoaneze (gruparea principală executată cu trei zile mai înainte lovitura de la Pearl-Harbour) și escadra engleză din Malaizie. În urma atacurilor forțelor japoaneze au fost scufundate cuirasatul „PRINCE OF WALES“ de 35.000 tone și crucișătorul „REPULSE“ de 32000 tone aparținând flotei britanice.

11 decembrie:

- Retragerea Flotei române de operații în Delta Dunării (1916). La 11 decembrie 1916 (după participarea eroică, în perioada august-decembrie, la luptele de la Turtucaia, Rasova, Hirsova, Măcin) flota română de operații este obligată să se retragă în Delta Dunării. La acea dată Armata a 6-a rusă răsărește Dobrogea. Monitoroare și vedetele românești apără cu forță artilleriei numeroasele convoiaje de slepuiri care se retrageau pe Dunărea maritimă. Pentru aceasta ancorau și executați dueluri de foc. Au fost angajate lupte grele cu bateriile inamicice de la Isaccea și Tulcea. Ancorate la Pătâlgemeana, monitoroarele au executat un foc puternic asupra pozițiilor inamicice de la Tulcea.

12 decembrie:

- La 12 decembrie 1846 se încheie la Bogotă Tratatul de pace, prietenie, navigație și comerț între S.U.A. și Noua Granadă, prin care, unele națiuni de state nord-americane obțin dreptul de a construi un canal în istmul PANAMA.

13 decembrie:

- Lansarea la apă a crucișătorului „ELISABETA“ (1887). Crucisătorul „Elisabeta“ lansat la apă la Londra, la 13 decembrie 1887, intrat în dotarea marinei militare române era considerat în epocă prima navă a Mării Negre. Propulsia era asigurată cu mașini (care dezvoltau o viteza foarte mare pentru un crucișător din acea perioadă) și cu vele.

(continuare în pag. 20)

15 decembrie:

- Debarcarea americană în Insula Mindanao — Filipine (1944).

(continuare în pag. 20)

Între incursiuni și distrugeri orașul și portul își relua din nou activitatea, uneori după momente deosebit de tragic. Un astfel de moment a fost în 1711, când Galațiul a căzut pradă unei incursiuni devastatoare turco-tătare descrise patetic de cronicarul contemporan evenimentului, Nicolae Costin: „...iar după ieșitul lui Dumitrasco vadă din Iași, prădind și arzind tătarilă de ajunsăre și dupe dinsul lui Reu Generalul de la Brăila, diavolul, nejubitorul spre neam creștinesc și spre sfintele a lui Dumitru biserici, indemnătău pe frații săi spre o seamă de lazi turci și s-au indunat cu niște tătari și fără

poronca vizirului atu lovit pînă în ziua tîrgul Galați și au robit toti oamenii căi erau la monastire la Sfîntul Gheorghe bejeniți; și au spart și monastirea de au ieșit tot ce au găsit; și cu multă dobindă au ieșit cu robi cu toții din Galați“.

Pentru a nu rămîne totuși cu imaginea unui oraș atât de devastat, să menționăm că doar un an mai tîrziu, în 1712, părintele ieuzit Francisc Goieski — însoțitor al unei soli polone, a cărui trecrete peste Dunăre, pe patru poduri plătificate — fapt semnificativ, a durat o zi întreagă — consemna o vie activității comerciale în port, ca și ieftinătatea produselor.

e-afita iubire...

E-afita iubire-n privirile tale
Si-n ochii tăi abisuri ce leagănă candori
Cad flori însingerate pe albele ninsori
Sfioasele amurguri îți ies mereu încale.

E-afita iubire-n privirile tale
Si-o disperare mută ca-n plinul de cocori
Cind gem sub vînt gorun și s-arcuriesc viori
Si căldă mă aştepți în roua din petale,
Ce adincă-i iubirea-n privirile tale.

Sinziana NOUR

marinari în revoluție

(urmare din pag. 7)

...Pe băiațul cel mare îl văzuse la prinț, ieșind din schimb din sănătueri naval, cind i-a făcut semn cu mîna că totul este în regulă. „Este și nu prea, acesta-i aici, îngămine, dar ce-o face mezinul acolo, la București, unde se pare... Si cind te gîndești că mai are trei luni de armată și-mi vine caporalul acasă... Om trăi și-om vedea“.

„Noaptea ouăndă în bezănă și într-o tacere apăsătoare întregul bazin. Între timp, tot felul de zvonuri, care mai de care mai alarmante, circulația care-necroto. „Pentru mine totul este clar, patrulează cu salupă pe ghidii și... doamne ajută! Băieți aceștia-si tineri, dar sănătății buni, uite, pînă și motociclistul este cu ochii în patru...“

După prima două ture și semnale de recunoaștere schimbate cu grănicerii și cu navele din bazin, totul pare să fie în regulă. „Acum să iau puțin din cîrmă, ne-apropiem de piciorul podului.“

...O rafală puternică de armă îndrăcită i-a curmat gîndurile. Plumbii veninoși au mușcat sec din tribordul cabiniei, au rîcosat în telegraf și timonă, s-au infișat adinc în trupul încordat... O, Doamne! Tirul l-a năucit, băieți s-au adăpostit, de-nar fi pățit ceva... În timp ce se chinuia să redresese navea, o căldură imensă i-a străbătut tot corpul, slabindu-i picioarele. „Duceți salupă la mal!“, a mai apucat să strige, elibерind fără voie timona. Pînă în ultima clipă, gîndul lui ferm a fost să-si facă, înainte de toate, datoria.

„Cei doi frați, Stefan și Daniel, deveniți de curind serjenți, s-au angajat în aceeași unitate.

Primul, mezinul este bucătar, iar celălalt este imbrățiat meseria tatălui său, fiind la rîndu-i timonier. Prin ei, memoria sublocotenentului post-mortem STAN DUMITRUSĂ dăinuie în timp, însemnă miscător și demn pentru acești eroi care, de fapt, nu mor niciodată.

Odă eroului

Nici nu-mi amintesc prea bine cum s-a întîmpălat, dar le va pune cap la cap cineva și se va afla totul. Știu numai că mă tiran prin sănături, cind un glonte s-a impiedicat de înimă mea. Nu pot pică nimănului. Sunt mulțumit că roua din mijloc mi-a spălat privirile atînute de inaltul cerului și pămîntul m-a acoperit în căldura sufletului său.

Imi pare rău că scrisoarea am-meai a rămas în buzunarul de la piept și nu am apucat să-i aud glasul slovelor tremurătoare. Știu că m-a tot căutat, a tot întrebăt de mine, dar nu ne-a fost dat să ne mai vedem nici după Rovine, nici după Podul Inalt, Călugăreni, Pleven sau Mărășești și nici după prăpădul de la Cotul Donului sau bătălia de la Carei și Satu-Mare și nici cind, acolo, în Munții Tatra, am căzut cu puțin înainte ca trompetă să sună pacea. Am avut ghințion...

Mă gîndeam, adesea, că viața mea e sfîntă pentru că îmbrăcat în zale nu mă va lovi umbra răului, mai credeam că într-un regiment astă de mare ca cel nostru este imposibil să mor. Și apoi eram convins că pămintul tării nu este decât al tării, că nu trebuie un preț astă de mare pentru a opri puhoalele murdare.

Mă bucur acum că mulți dintre frații mei care nu vor mai vedea niciodată lumina stelelor după acel Mărășești eroic, au un loc cald într-un palat al morților, unde nu plâtesc chirile nici soldații, nici serjenți. E bine așa! Vă aduceți aminte că atunci am reușit să ne adunăm neamul, deși nu am putut să cîn-

LA PORTILE ISTORIEI

În dimineața zilei de 23 decembrie 1989, la orele 05,00, căpitanul de rangul II post-mortem ION ȘERCAIANU, a băut la portile istoriei. Drumul spre Releul de televiziune Tuzla s-a dovedit fără întoarcere.

„Sîn acea zi trăstă de noiembrie, un bătrân albit de tristețe și-a străpînt buzele cu apa mării și apoi, înecindu-si rugă în rota de lacrimi și-a intors privirile pentru totdeauna de la aceasta. În urma lui, într-o criptă străjuită de o ancoră frântă, cu o cruce de marmură albă la căpătă, a rămas să răsune etern, sub diademate solare ori giugiușă zăpezilor argintii, cîntr-un murmur continuu de valuri oda durerii pentru tinerețea și nădejdile sale trecute...“

Locotenent major
Marian MOŞNEAGU

necunoscut

tăm și să jucăm cu toții „Hora Unirii”. Avem prețuindeni statuile noastre, florile noastre, marsul nostru, ni se fac slujbe, oamenii se roagă pentru sufltelele noastre, parlamentele se reculeg în momente ale tăcerii pentru memoria noastră, din ochii îndurerăți cad lacrimi ale durării, dar și ale recunoștinței. Am fost și decorată, avansată, și drept, după moarte, dar toate la timpul lor.

De multe ori nu a fost vreme pentru rugăciuni. Cîteva lopeți de pămînt și o cruce de lemn la căpătăi era destul. Acolo, în focul luptei, nu se găseau preoți, ce să caute părintele în prima linie, unde moartea își făcea zilnic planul. Totuși simțem fericită că am rămas aici, în pămîntul ţării. Alții, săraci, nici de atita nu au avut parte!

Tot un fel de froni a fost și anul trecut, în ajun de sărbătoare Crăciunului, cînd tinerii au pornit la luptă cu pieptul și cu palmele goale pentru a sconta răul din viață noastră.

Le-am dat o mîndru de ajutor pentru că altfel nu se putea. Am fost tot timpul cu ei și am făcut o treabă bună. Dumnezeu ne e martor că aveam inimile pline de bucurie cînd poporul, ca-ntr-un imn al libertății, scanda un refren al istoriei: „Armata e cu noi”!

A fost altfel decât pe front, unde totul este fair-play. Aici, o atmosferă turbulenta a stăpînit conștiințele multora. Se abandona o legătură veche pentru o iubire nouă. Moartea a venit de aiurea, dar nu putea

lipsi la impărțirea darurilor ce i se cuvină.

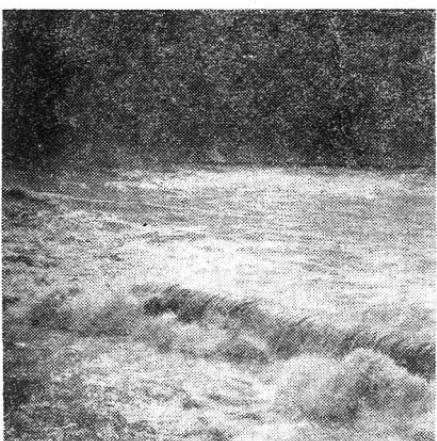
Au fost și unii care ne-au ponegrit. Poate așa au gîndit, sau poate că nu au gîndit. Cred că acestora li se potrivește cuvintele Mîntuitorului: „Iară-i Doamne, că nu știu ce fac!” Judecata lor a fost clădită pe neadevăruri. Mi-aduc amintire că oamenii ne priveau cu respect, ne îndrăgeau, ne chemau să-i aparăm, ne oferea din pușinul lor de alimente, ne aduceau dimineața coai fierbinți pe străzile și în casele unde eram de veghe Mîntuitor oameni!

Și noi ce mindri eram că ne ajuțauți semenii!

Dar ghișinoul m-a urmărit iarăși. Eu, Soldatul necunoscut am plecat în nefinătă tocmai în ziua cînd se nașteă Mîntuitorul, așa a fost să fie! Revoluția a mers mai departe, însă fără mine, fără noi, cei căzuți. Aș fi vrut să rămân cu voi, oameni, ca în atlea alte împrejurări de răscrucite, dar așa mi-a fost scris. Ce mult mi-ar plăcut să văd cum armata, minunata armată română, întotdeauna la datorie, se regăsește pe sine și urcă în demnitate! Dar știu eu ce va mai fi? Poate că ne veți uita și ne veți chema numai cînd aveți nevoie și atunci vom murî oînă o dată. Mă mistuie chinul îndoelii și locul de aice unde am fost totdeauna fini pare strînt.

Rugăți-vă pentru mine oameni și spuneți generațiilor viitoare că eu, Soldatul necunoscut, și alții ca mine simțem cei care au dat su-prema jenă pe cimpul de bătălie pentru libertatea neamului. Nu plinge mamă...

SOLDATUL NECUNOSCUT

O, MARE...

Ti-am impletit din anii mei cunună
De năzuință, pentinsul tău, brodate
Cu strâluciri de pietre nestemate
Și fire de argint toarse din lună.

Te-am sărutat cu buze tremurinde
Să te-am cuprins cu brațele-mi necoapte;
Mă sfătuam cu tine zi și noapte
Și-am plins cu undurile-ți plăpînde.

Căci m-am crescut cu dragoste de mamă
În scutice de spume și dantele,
Mi-am adințit în ochi ninsori de stele
Și-amurguri poleite cu aramă.

Mi-am despăgubit spre lumi de basm cărare
Să mi-am ascuns în suflet o comoară;
Iubirea pentru neam și pentru TARA —
Simbol de nemurire și de soare!

Marian Dem — CORABIERUL

Sub auspiciile Academiei Navale „Mircea cel Bătrîn” și ale Muzeului Marinei Române din Constanța a fost repusă în drepturile sale COMISIA ROMÂNA DE ISTORIE MARITIMĂ. Membrii fondatori și potențiali colaboratori — cadre didactice, veterani de război și ai mării, muzeografi și arheologi, personalități ale istoriografiei din întreaga țară — pledează încă de pe acum, pe îngămplinirea intențiilor nobile inscrise în statut, pentru editarea multașteptată Istoriei a Marinei Române.

Cadrele Marinei Militare beneficiază din anul acesta, de asistență medicală completă și serviciile specializate ale personalului calificat din Centrul de Medicina Navală.

El funcționează în cadrul Centrului de Scafundri din Constanța.

In sfîrșit, sănătatea acestor oameni, atât de încercată de viciștudiile meseriei, cu riscuri și privații mini-malizate și deseori ignorante în trecut, se afiă în mini bune.

S-a spus despre orice început că are puritatea inocenței. O puritate care răspândește convulsiile genzei și așeză temeuri certe speranțelor pentru un viitor mai bun. Am început în decembrie 1989 o renaștere națională și, de atunci, reîncepem pretutindeni, remaștem în fiecare dintre locurile specifice vieții social-economice, politice sau culturale, voință a ne recuperă (și a continua, sporind) tradiții uitate, abandionate sau interzise pînă de curind.

Desigur, nu cu astfel de ginduri grave se cuvenea să deschidem o rubrică pe care, de acum înainte, revista „MARINA ROMÂNĂ” o pună la dispoziția Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” din Constanța. Însă sfiala oricărui moment inaugural se cuvenea, totuși, depășită.

Am așternut aceste rînduri fiindcă celebrăm astăzi un eveniment cu o semnificație de importanță istorică, apariția unei noi reviste a Marinei Militare. Un început care se naște din începuturi, așa cum istoria se naște din istorie.

Si-a consacrat, aşadar existența deplină, întiu Academia Navală din România. Spunem „deplină”, fiindcă, deși înființată, încă din aprilie 1990, își cunoaște abia viața ei cu adevarătă: zvonind de tineretă exuberantă a bobociilor, lărmind de veselie și entuziasm, vestind cu siguranță, fapte mari și curate.

Nu a fost ușor atunci, în acel tragic sfîrșit de an '89, și nu a fost ușor nici după aceea. Lumea românească se smulgea victorioasă din marasmele socialismului totalitar, se iaveau mugurii noilor instituții politice și culturale ale viitorului democratic al țării. Iar în freamuțul acestei faste remașteri generalizate a luat ființă și instituția noastră. Nu pe tărîm gol, fiindcă învățămîntul marinăresc are, în România, un indelungat și prestigios trecut. Si nici în chip nejustificat — fiindcă fostul Institut de Marină își dobîndise și confirmase o maturitate care îndrepățea această „înălțare în grad”, demnitatea academică ce răspândește merite reale și impodobeste o școală a inalțelor virtuți militare și spirituale.

Această nouă investiție de încredere din partea țării — după cum constățăm — răspândește, dar și obligează. Drumul nu este linear, nici neted. Pînă acum o-

VIVAT

bisniam să credem că rînduieile dăinuie mai mult decât oamenii; în vremile de reconstrucție afișam cu uimire că mentalitățile sunt, totuși, mai obstinate și mai... subzistente. Am moștenit o bază materială valoroasă (evaluată la peste un miliard de lei), căreia trebuie să-i mai adăugăm gradientul necesar de modernitate, reclamat de unele exigențe tehnice internaționale. Am moștenit, însă, și altfel de mentalități la înnoire pe care am vrea, cu sprijinul acestui tineret ingenios și întreprinzător, să le modificăm, să ne putem, astfel, racorda valului novator care traversează și remodeleză vechile structuri și concepții. Miza este uriasă, dar trebuie să perseverăm, fiindcă socotim că detinem argumentele și resursele necesare. Una dintre acestea ar fi însă corporul de cadre didactice, cu o experiență și competență mereu adevărată de rezultate (căci am furnizat, de-a lungul anilor, flotelor românești, specialiști prețuși și concepiții). Miza este uriasă, dar trebuie să perseverăm, fiindcă socotim că detinem argumentele și resursele necesare. Una dintre acestea ar fi însă corporul de cadre didactice, cu o experiență și competență mereu adevărată de rezultate (căci am furnizat, de-a lungul anilor, flotelor românești, specialiști prețuși și concepiții). Miza este uriasă, dar trebuie să perseverăm, fiindcă socotim că detinem argumentele și resursele necesare. Una dintre acestea ar fi însă corporul de cadre didactice, cu o experiență și competență mereu adevărată de rezultate (căci am furnizat, de-a lungul anilor, flotelor românești, specialiști prețuși și concepiții).

Așteptăm, desigur, și în viitor, astfel de izbutiri personale. Mai cu seamă acum, cind vechile constringeri exterioare, care circumscriau restricтив personalitatea tinărului, diminuind pînă la anulare marja de libertate, au fost abolite. Putem spune că s-au

*I*n casa bunicilor, cei doi frațiori se simțeau minunat, jucindu-se în voie și făcind tot felul de năzbăti. În așteptarea sărbătorilor de iarnă, ei știau că tacătul le va pregăti, ca de obicei, o surpriză și se vor înfrunta pe săturare, din dulciurile pregătite de mama.

Deși n-au pricoput mare lucru din cele auzite din discuțiile vecinilor, întoarcerea brusacă își aștepta să părăsească încă din calătoreala în care erau de astă dată morhorî și plină iar, singurul tată le explică de fiecare dată cind călătoreau cu trenul tot ce întâlnesc în cale, din goana bidivului năzbătan.

...Tot ce a urmat li se-a părut straniu, îndeosebi lui Vlăduț, care-l-a văzut pe Horia plinând la cimitir, alături de mama lor care era

eroii se

disperată, nu putea să înțeleagă cine avea sesee ceva cu tacătul lor scump, cum de reușise cineva să-l impună fără milă cind el era atât de bun, îi iudea atât de mult pe toți trei și tinea cu orice preț să învețe bine la școală ca să se facă, cind vor crește mari, el — medic, iar Horia — profesor...

Chiar și după ce se mutaseră în noul apartament pe care tată și-l dorea atât de mult, nu înțelegea de ce el înțirzie să vină, pentru că și alți părinți au luptat la revoluție și totuși s-au întors.

De ziua Armatei, cel doi frați au mers împreună cu mama, cu preotul și militarii de la unitate la troița din curtea întreprinderii despre care oamenii

ACADEMIA!

creat, în sfîrșit, condițiile instituirii unei autentice vieți universitare în Academia Navală (după ce vechiul institut își dobindise în trecut o nemeritată reputație de „fortăreță” a dogmatismului militar). Nu pledăm, bineînțeles, pentru o „liberalizare totală” (sintagmă la modă acum) a comportamentului. Dincolo de euforii desculțării din teroarea inconsecvenției, răminem, totuși, în spațiul lucidității aspiră la responsabilitatea sociale și a datoriei militare, pe care nu o considerăm îngrăditoare a autonomiei individului, ci modelatoare a acestea. Asigurăm, de aceea, studenților noștri, condiții pentru manifestarea liberă a personalității lor atât de dinamice, plină de inventivitate și de vocație constructivă, adecvate, însă, rigorilor militare pe care nu numai specificul instituției, dar însăși destinația lor profesională o reclamă. Pentru a înfrunta (și a triumfa) asupra mării sunt necesare unele privațiuni și coerențile unei discipline pe care numai educația militară le poate inocula și susține. A asta formula de împăcare a tinereții dezlațuite cu severitatea și exactitatea vieții militare ţine de o înțelegere în care nu numai pedagogia reprezintă piatra unghiuără, ci și experiența de viață. De aceea, un alt argument al reușitei îl constituie, din punctul nostru de vedere, posibilitatea pe care o creăm fiecărui student de a încerca, vreme de cîteva luni de zile, exercițiul trăit al vietii pe mare, la bordul bricului „Mircea”. Velierul, această bijuterie pentru care ne pînzumesc multe școli marinarești cu tradiție, reprezintă, posibil, pentru fiecare, nu numai un prilej pentru a pactiza cu imperativele sale. Si credem că este cel mai convinsător

argument dintre toate. Fiindcă examenul mării rămine, pînă la urmă cea mai exigentă verificare, sumar al tuturor celorlalte inițieri teoretice sau practice din studiu.

Așadar, VIVAT ACADEMIA! Abia acum putem rosti și noi, cu bucuria întregă, această străveche urare studențească. Acum, cînd pe portile celor trei facultăți au pășit bobocii anului întîi. Ai anului întîi de la înființare, ai anului întîi de la Revoluție. Se vor forma aici ca ingineri, se vor forma aici ca medici. Se vor forma, mai cu seamă, ca cetățeni devotați ai României. Am străbătut, deja, și cu succes, primele încercări ale ucenicii: concursul de admisire, deloc usor, prima inițiere în minuirea armelor, depunerea Jurămîntului militar. După patosul și ineditul acestor zile dintîi, vor urma sărungă studiului și emulația fecundă, specifică vîrstei. Despovărat de o ideologie agresivă învățămîntul de marină se poate desfășura, de acum, în reperele sale firești. Stîrnind curiozități sau nedumeriri, ambiții sau satisfacții. Si, ca suprem corolar; dorința de performanță. În așteptarea acestui „soc” s-au amenajat laboratoare moderne, simulatoare, săli de seminar adecvate, amfiteatre spațioase. Deopotrivă cu condiții de cazare și masă, spații culturale și terenuri de sport pe care le apreciem, superioare multor instituții de învățămînt universitar din țară. Iar pentru ca rezultatul eforturilor noastre să nu fie zădărnicit de capriile pieței forței de muncă întreprinse demersurile necesare spre a garanta absolvenților nostri repartitii certe, adică de a se integra în viața economică.

VIVAT ACADEMIA! Un îndemn sau un început de calendar. O nouă tinerețe a școlii românești de marină și un nou capitol din istoriul ei. De fapt, orice școală trăiește, prin perindarea generațiilor succesive, un început continuu. Făurind în acest fel o tradiție, adică un miraculos temei fără de care răzbaterea în lume, în lumea concurenție dure, și a bursei veritabile, nu ar fi putință. Nu sintem astăzi un substitut al fostului Institut de Marină „Mircea cel Bătrîn”, ci un continuator al său. Căci nu ne-am primnit numai vestimîntele, ci însăși ființa. Acum, cînd stîm că țara are nevoie de oameni noi, atât de necesari efortului de a ne sincroniza cu temponurile dezvoltării mondiale, acum cînd depășirea vechiului statut al dogmatismului totalitar nu se înfăptuiește numai prin resurrecție morală, ci și prin rezultatele performante în fiecare domeniu. Este spiritual în care vrem să fie educati studenții, este spiritual în care noi însînă trebuie să ne reconvertim strădaniile. Învățăm, de fapt, cu toții, o nouă pedagogie socială.

Sint gînduri pe care le astern, mulțumind, în acest fel, pentru generozitatea cu care revista dumneavoastră ne găzduiește în paginile sale. Sperăm ca ele să devină o posibilitate în plus de informare a cititorilor cu rezultatele travaliului universitar din cadrul academiei noastre. Am dor și destinația această rubrică mal cu seamă studenților, fiindcă, cu siguranță, ei vor avea multe de relatat; să-și contabilizeze succesele sau să-și inventarieze critice, eșecuri, să prefacă aceste coloane în prilej de bilanțuri sau în tribună de afirmare a creațivității.

Sintem la început de drum, adică în prefigurare a dezideratelor și de inspirare a promisiunilor. Cum la început de drum suntem și dumneavoastră, cei ce intemeiați — în buna tradiție a presei marinarești de la noi — noua revistă „MARINA ROMÂNĂ”, căreia îi urmăriță lungă și cît mai multă răspindire printre cititori. Si atunci „VIVAT ACADEMIA”, VIVAT MARINA ROMÂNĂ!

Contraamiral Eugeniu DUMITRESCU
COMANDANTUL ACADEMIEI NAVALE
„MIRCEA CEL BĂTRÎN”
CONSTANȚA

Întorc în vis

spuneau că o apăruse în decembrie. Despreata s-a spus atunci numai cuvîntul frumoase, ostașii au depus o coroană de flori, iar un comandant care fusese coleg cu tata, l-a înmormînat pe creștet.

La insistențele sale, mama i-a mărturisit că tata nu se mai poate întoarce acasă, pentru că el este acum erou, dar Vlăduț nu poate să priceapă acest lucru. Ea plinge în continuare, le controlează tot timpul temele, iar într-o zi i-a spus lui Horia că seamănă la scris cu tata.

Iată, astăzi luat vacanță, se apropie sărbătorile de iarnă și Vlăduț tot mai speră că tatăl lor se va întoarce cu un Moș Crăciun mare și tolba plină de jucării. De aceea el își lipescă tot mai des născulul de

geamul inghețat, căutând printre licările noptii o umbră sau poate o soaptă de răspuns la nedumeririle sale. Cînd face calea într-oasă, ochii săi triste de „fetă cuminte”, cuin il alină tatăl, se îndreaptă spre bibliotecă, unde, portretul măre, înramat al acestuia, îmbrăcat în uniformă, cu cocardă pe colt, pare să-l caute mereu.

„...Chipul maiorului post-mortem VASILE CARP pare să-l încredințeze că, de fapt, el este și va rămîne acolo, aproape de ei, într-o totdeauna.

Și într-un tîrziu, cu pris de oboseală, prădă așteptărilor sale, micuțul adoarme dus, lîngă frântul său care vizsează că s-a făcut mare și să-a făcut ofițer, ca și tata...

UN PROIECT DE AMICITIE, DE COMERT, SI

Odată cu apariția pe harta Europei a statului modern român, deși unificarea celor două țări era asigurată la început doar prin persoana domnitorului, s-a putut manifesta o activitate de politică externă imediată pe principiile Revoluției de la 1848 și pe obiectivele mișcării unioniste.

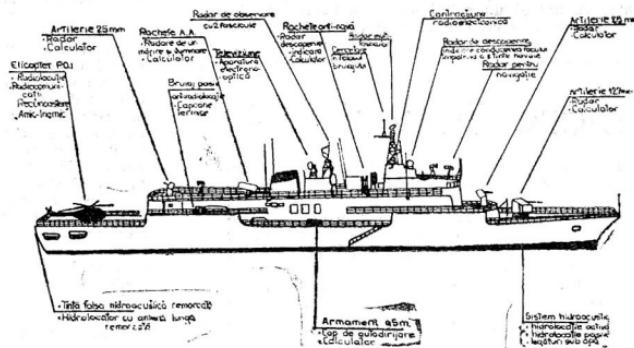
In cursul celor 7 ani de domnie a lui Alexandru Ioan Cuza, Principatene Unite au reusit sa se afirme ca o entitate europeana, astfel ca suzeranitatea otomană s-a văzut mult diminuată în însemnatățile și că, implicit, prin acestea, s-a deschis

drum larg spre neatinsarea statului ce fusese creat la 24 ianuarie, 1859.

După apariție, în 1939, a lucrării sale, „Din vremuri renascentiste naționale ale Țării Românești – Boterii Golești” (vol. I-IV) o descendență a acestora, Elena A. Goleșcu, încredințat eruditului profesor G. Fotino un dosar cuprinzând cîteva documente din primul an al domniei lui Alexandru I. Cuza (1859) privitoare la unele negocieri privind încheierea unui tratat – precum și textul insuși al proiectului acestui tratat „de amicitie, comerț și navigație între Principatele Unite și

Staturile Unite ale Americii. Un atat tratat, in 1859, intre Moldova si Valahia, pe o parte, si Statele Unite ale Americii pe de altă parte, a stîrnit curiozitatea istoriografului vietă juridice a poporului roman G. Fotino de a asta și alte izvoare de informație, care să completeze datele din documentele ce-i fusese încredințate. Un text al proiectului acestui tratat fără nici o altă informație privitoare la negocierile care au avut ca rezultat redactarea lui, a fost publicat în „Revue historique du Sud-Est European”, an IV, nr. 7-9, iulie-septembrie 1927, p. 212.

223, întovărășit doar de un scurt comentariu al lui Nicolae Iorga, care scrie că acest text este datat 1860. Asupra acestei date inexacte G. Fotino a revenit. Documentele din dosarul Golescu, încredințat în 1939, precum și acelea pe care cu acest prilej le-a examinat în anul 1940, în Arhiva Ministerului Afacerilor Strailelor (Dosarul nr. 18, lit. B) îngăduiesc istoricului să reconstituie întreaga activitate diplomatică în legătură cu acest proiect de tratat „de amicizia, comerț și navigație între Principatele Unite și Statele Americii de Nord”.

radioelectronica militară (I)

căst sens, practica istorică a impus teza conform căreia, cu cît sunt mai importante posibilitățile informaționale ale unuia dintre adversari, cu atât — în condiții de relativă egalitate — aceasta are mai multe sanse să-și adjuice victoria. Succesul va fi de parteua celui ce va procură mai repede informațiile necesare, le va prelucra într-un timp mai scurt și le va folosi cit mai rapid.

te sint asigurate de sistemele de cercetare si conducere, a caror baza tehnica o constituie mijloacele radioelectrone (MRE); prin urmare, eficiența conducerii forțelor depende efectiv de stabilitatea lucrului MRE. Mai mult, MRE pot influența în mod esențial cursul și intensitatea luptăi.

Rolul MRE în acțiunile de luptă

luptei radioelectrone (LRE), sau războiul electronic, ca un domeniu specific al luptei armate, al cărui scop principal este dezorganizarea funcționării sistemelor radioelectrone ale adversarului și asigurarea stabilității lucrului echipa-mentelor radioelectrone proprii.

Locul și rolul radiotelefoniilor militare în lupta armată sunt imposibile să aibă o serie de caracteristici ale

NAVIGAȚIE ÎNTRU PRINCIPATELE UNITE ȘI S.U.A

Aceste documente l-au permis să facă o interesantă precizare, recitând data de 1860, an în care „Revue historique du Sud-Est Européen”, citată mai sus, situează acest proiect de tratat, care însă a fost negociat și redactat în primul an al domniei lui Alexandru I. Cuza, deci 1859, fiind cel dintâi ce s-a negociat în timpul acestei domnii. Și, ceea ce este îărăși interesant da adăugă este faptul că celelalte negocieri pentru încheierea de convenții internaționale s-au purtat numai cu țările vecine, pe cădă vreme cea dintâi negociere pentru o convenție in-

ternațională s-a purtat între Principatele Unite și îndepărtele State Unite ale Americii de Nord.

La 30 martie 1858 președintele Statelor Unite, James Buchanan, se adresă Portii Ottomane printre-o scrisoare, „Patentă”, pentru a-l trimite pe Henry T. Romeritz din New York, consul al Statelor Unite, în portul Galați și în alte porturi și localități mai apropiate de acest oraș. Sultanul, dind urmăre „Patentă”, imputerniceste pe H.T. Romeritz să și exercite atribuțiunile consulare și să se ocupe de interesele negoziilor sau supușilor a-

mericanii care frecvențează portul Galați. Ministerul Trebilor Străine al Moldovei, prin semnătura ad-interim a lui Panait Donici, protestează împotriva faptului că Guvernul Statelor Unite ale Americii s-a adresat către Sultan încă nu către Maria Să Domnul și arăză că „Beratul slobozit de Poarta Otomană nescotește în mai multe privințe dirijurile de autonomie a țărilor” (Pr. verbal nr. 1215 din 18 aug. 1859 semnat de Panait Donici, L. Cătangiu și C. Adrian).

Indată după sosirea sa, consulul american s-a infățișat Domnului

Cuza, care se afla în tabăra de la Florești, din vecinătatea orașului Ploiești. Se hotărăse că, totodată, printr-un curier, să se supună Domnului un „raport... In vederea imputernicirii D-sale Consulului din partea guvernului Statelor Unite”. Și, tot în acest proces verbal, se arată că roul misiunii consulului H.T. Romeritz este încheierea unei „Convenții sau tratat de comerț între Principatele Unite și Staturile Unite”.

Victoria POPOVICI,
Institutul de Științe
ale Educației, București

în luptă armată locul și rolul ei

radioelectronicii moderne — complex de ramuri ale științei și tehnicii moderne derivind din radio-tehnici și electronică și ocupându-se cu transmiterea informațiilor cu ajutorul undelor electromagnetice.

Rapiditatea și precizia prelucrării informațiilor sint primele caracteristici ale radioelectronicii. Rapiditatea se datorează vitezei de propagare a oscilațiilor electro-magneticice (aproape egală cu cea a luminii), iar precizia se bazează pe durata de ordinul a 10-8 secunde a impulsurilor.

O altă caracteristică importantă

a radioelectronicii este capacitatea de a-și îndeplini funcțiile cu MRE având mase și gabarite mici, ceea ce îi explică introducerea în mai toate sistemele de armament modern.

Dacă se are în vedere și dependența relativ redusă a funcționării MRE de condițiile climatice, atunci este explicabil locul tot mai important ocupat de radioelectronică în luptă armată.

Scopul luptei armate se realizează prin acțiunea asupra obiectivelor adversarului. Prin urmare, trebuie să se dispună de mijlocul de

distrugere, precum și de cel de transport. În plus, încărcătura de distrugere trebuie transportată la țintă în momentul optim. Rezultă cu necesitate dirijarea vectorului purtător și comanda exploziei. Aceasta este și motivația rolului crescănd al radioelectronicii în compunerea armamentului și tehnicii de luptă.

Factorul timp joacă, în războiul modern, un rol tot atât de important ca și precizia armamentului. De corelația duratălor ciclurilor de conducere a părților în conflict depind rezultatele competiției pentru prima lovitură și, prin urmare, numărul forțelor și mijloacelor implicate în luptă. Spre exemplu, sistemul de conducere trebuie să decidă în timpul zborului racheteelor antinavă, interval de ordinul minutelor și chiar al zecilor de secunde.

Acceaște ar fi principalele cauze ce au împus creșterea vertiginoasă a producției de MRE din compunerea armamentului navelor, aeronavelor, purtătorilor cosmic, obiectivelor militare de la litoral și terestre. Literatura de specialitate oferă, spre comparație, următoarele date: dacă înaintea ultimei conflagrații mondiale într-o unitate de naev existau în medie 20 MRE cu destinații diferite, la finele său numărul se dublase, în anii '60 ajunsese la 100, iar în prezent depășește 300.

(continuare în pag. 18)

SUB SEMNUL GENEROS AL TRADIȚIILOR MARINAREȘTI

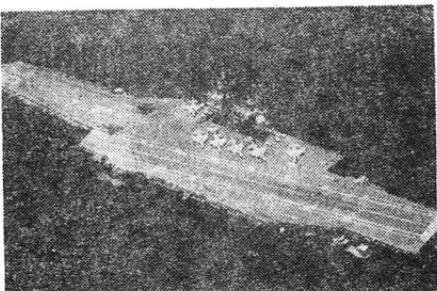
(urmăre din pag. 3)

ea, a intereseelor țării în apele naționale și marea liberă.

Totodată, „Marina Română“ își propune să abordeze, în paginile sale, toate aspectele majore ale vieții marinarești, inițiuind rubrici de actualitate și rapoarte referitoare la flotele militară și civilă, militând pentru refacerea acelui tot unitar ce reuneste, în același univers spiritual, marina militară și civilă, pe toți iubitorii mării. Vom iniția rubrici abordând viața culturală, cercetarea științifică, procesul de instruire a viitorilor generații de specialiști în domeniul naval. Nu vor lipsi, bineînțeles, rubrici sportive de divertisment, toate realizate sub semnul specificului universului investigat.

Iar pentru ca demersul nostru să fie la înălțimea acestor obiective, facem un cald apel la toți marinari români, la ofițerii de marină, la veteranii flotelor noastre, civilă și militară, de la mare sau de la Dunăre, să fie alături de noi în edificarea acestui act de cultură marinarească, astfel incit, beneficiind de sprijinul lor, să alcătuim, în jurul publicației „Marina Română“ și a surorii sale, publicația „Marea noastră“, apartinand Ligii căpitaniilor de cursă lungă din România, acel nucleu necesar unei esercentă spirituale menite să contribuie la reprezentarea, în spațiu publicistic românești, la cote valorice adecvate, a marinei naționale.

„MARINA ROMÂNĂ“

dimensiuni navale ale crizei din golf

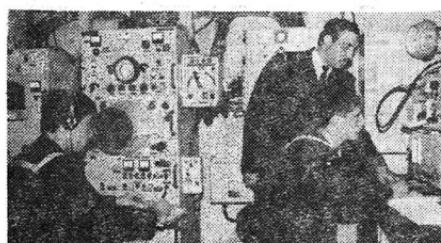
În timp de pace forțele navale ale marilor puteri marine pot „controla“ zonele de importanță strategică, pot „descuraja“ acțiuni militare indezirabile, pot exercita o „presiune realistă“ pentru dezarmarea unor conflicte, pot executa desfășurarea strategică a unor importante componente militare gata de acțiuni de luptă terestre, navale și aeriene.

Din perspectiva întrebunținării strategice a flotelor militare în timp de pace zona Golfului prezintă o importanță majoră.

Aici este regiunea nodală a drumurilor maritime ale petrolierului. Un fascicol puternic de drumuri pleacă de aici spre Europa Occidentală (prin Suez dar și prin sudul Africii deoarece pescul unor petroliere gigant nu permite trecerea prin canal). Un alt fascicol merge spre Japonia și unul spre America de Nord.

Procentul cantității de petrol importate din Gol din totalul consumului unor țări este foarte ridicat. Astfel, el este pentru Japonia 64%, Franța 35%, Italia 32%, Anglia 14%, S.U.A. 11% și Germania 9%.

Reservele de petrol și producția curentă sunt mari în această regiune a globului. Spre ilustrarea acestei idei reproducem din revista „Timp internațional“ nr 36, din 3 septembrie, următorul tabel:

radioelectronica militară

(urmăre din pag. 17)

Simultan s-au produs și evoluții calitative prin apariția purtătorilor de MRE specializate în cercetare, conducere-dirijare, LRE și-a.; astfel, în S.U.A.: pe baza avionului E-4A este creat un punct

de comandă de rezervă al conductori politico-militare; AWACS este un sistem de cercetare-lovitore destinat descoacerii îndepărtată prin radiolocație și dirijării aviației la atac; rolul principal în sistemul de comunicații al FMM îl au MRE dispuse pe sateliți ca de altfel și în sistemul de cercetare aeriană;

MRE de neutralizare prin bruiaj și mijloacele de nimicire prin foc a MRE ale inamicului sunt purtate de avioanele ambarcate EA-6B „PROWLER“, specializate în duceră acțiunilor de război electro-nic.

Semnificativă pentru determinarea locului radioelectronicii militari în războiul pe mare este importanța sistemelor de conducere ale FMM, precum și a celor de direcție a armamentului de la bord, conducere și direcția fiind indisolubil legate de informație, de prelucrarea ei continuu în scopul aducerii la forma și parametrii necesari utilizatorului militar. În procesul prelucrării informației, la

CRIZA DIN GOLF *

ZONE	TÂRĂ	Rezerva de petro (milioane de barili)	Producția curentă în milioane de barili pe zi
Oriental Apropiat și Mijlociu	Arabia Saudită	254.959	5,4
	Emiratul Arabe Unite	98.105	2,1
	Iran	92.860	3,0
America	Venezuela	58.504	2,0
	Mexic	56.365	2,5
Africa	Libia	22.800	1,3
	Nigeria	16.000	1,6

Rezultă că din Oriental Apropiat și Mijlociu iau calea mari numeroase tancri și supertancri încărcate cu petrol. Deci, era normal ca doctrinele strategice navale să recomande controlul zonei de către flote. În acest scop s-au constituit flotile S.U.A. și U.R.S.S. din Oceanul Indian și se mențin importante forțe navale americane, sovietice și engleze în Mării de Est.

Cind s-a ajuns la conflictul din Kuwait, flotele au concentrat în Zona Golfului într-un timp scurt importante forțe.

Astfel, în august 1990, după executarea primei desfășurări strategice navale, în jurul Irakului se concentreră importante forțe navale, astfel:

Forțe maritime militare ale S.U.A.

— În golful Persic: nava de comandament „LA SALLE”, patru fregate purtătoare de rachete, două crucișătoare purtătoare de rachete, un distrugător și încă o fregată;

— În golful Oran: portavionul „INDEPENDENCE” (85 avioane), 6 nave de luptă și un submarin nuclear;

— În largul golfului Oman: un crucișător purtător de rachete, un distrugător și două fregate;

— În Marea Rosie: portavionul „EISENHOWER” (85 avioane), 6 nave de luptă, un submarin nuclear, un crucișător purtător de rachete și un distrugător;

— În Mării de Est: portavionul „SARATO-

GA”, nava purtătoare de rachete „WISCONSIN” (echipată cu rachete de croazieră TOMAHAWK cu bătălia de 2.500 km).

Franța: un portavion și alte nave de luptă;

Anglia: două portavioane și alte nave;

Canada: două distrugătoare și o navă de aprovizionare;

Australia: două fregate și o navă de aprovizionare;

Germania: cinci nave dragoaie de mină.

Iată, deci, forțele maritime gata de a luce parte la o confruntare terestră și aeriană (Iranul fiind lipsit de flotă nu sunt posibile lupte navale ci doar lovirea navelor S.U.A. și aliaților cu aviația și rachetele).

Situația creată justifică concluziile strategilor privind întrebunțuirea flotelor în război. Ele pot fi sintetizate astfel:

— confruntările „flotă contra flotă” rămân de domeniul istoriei;

— confruntarea caracteristică este de genul „flotă – litoral”.

Dacă obiectivul strategic al zădărnicirii comunicățiilor oceanice și maritimei? Acesta se include în categoria „flotă – litoral” deoarece mijloacele de luptă actuale nu mai impun lovirea convoaielor în larg ci distrugerea porturilor de plecare și a celor de sosire. Golful „pleacă” petrolii. Deci această regiune trebuie „controlată” de importante forțe navale, aeriene și terestre. Doctrina privind întrebunțuirea strategică a F.M.M. achiziționează elemente noi din fiecare confruntare, deci, indisutabil și din criza Golfului.

Contraamiral

GEORGE PETRE

organul de comandă se elaborează hotărârea de folosire a forțelor și mijloacelor. Formularea hotărârii nu este numai modul cel mai important de operare cu informația, dar și principalul act creator al conducerii realizat pe baza unor algoritmi specifici. Mijlocul principal de asigurare a operației de elaborare a hotărârii ca informație nouă este ari calculatorul electric.

În cursul acțiunilor de luptă apare necesitatea, mai ales în cazul fluxurilor informaționale mari, memorării datelor, păstrării și lănevoie, apelării lor. Să aici MRE au o importanță deosebită, deoarece au posibilitatea de a stoca în ca-

paciștă fizice mici volume deosebit de mari de informații.

Aportul MRE în asigurarea succesorului în luptă (operare) a fost remarcat încă din anii celui de al doilea război mondial. În perioada postbelică conflictele militare din Asia de sud-est, Oriental Apropiat, Atlanticul de Sud, Golful Sirta au confirmat că superioritatea în domeniul radioelectronică militară — mijloace, dar și metode și procedee de întrebunțire în luptă — condiționează realizarea superiorității militare.

Cpt. Rg. II Ing.
TRAIAN MOȘOIU

dintre sute de catarge

Dintre sute de catarge
Care lăsa malurile,
Cite oare le vor sparge
Vînturile, valurile?

Dintre păsări călătoare
Ce străbat pământurile,
Cite-o să le-nece oare
Valurile, vînturile?

De-i goni fie norocul,
Fie idealurile,
Tu urmează în tot locul
Vînturile, valurile.

Ne-nțeles rămine gîndul
Ce-ți străbate cînturile,
Zboară vecinic, îngîndu-l,
Valurile, vînturile.

(1880)

Mihai EMINESCU

CALENDAR MARINĂRESC

(urmare din pag. 11)

16 decembrie:

- Atacul navelor coloniștilor englezi în portul Boston de către populația acestuia (1773). Populația din Boston se opunea pe diferite căi coloniștilor englezi. La 16 decembrie 1773 cetățenii din oraș, travestiti în indieni, pătrund pe vasele (ngleze) care aduseaseră ceai, sparg lăzile și anunță întreaga încărcătură peste bord.
- Raid naval german asupra coastelor britanice (1914).
- Debarcarea americană în Noua Anglie (1943).

17 decembrie:

- Scufundarea cuirasatului german „ADMIRAL GRAF SPEE” în estuarul LA PLATA (1939). Între 13 și 17 decembrie 1939 are loc în estuarul LA PLATA o acerbă luptă navală între cuirasatul german („Crucișător de buzunar”) „ADMIRAL GRAF VON SPEE” și nave din flota Angliei; la 13 decembrie cuirasatul atacă navă de comerț finanează „FORMOSE”; nava atacată cere ajutor; răspunzind apelului crucișătoarele britanice „AJAK”, „ACHILIES” și „EXETER” angajează o luptă aprigă din care crucișătorul german, supranumit „Tigrul mărilor”,iese ușor avansat; patru zile mai tîrziu, la 17 decembrie 1939, se scufundă singur în urma unei explozii la bord. S-a acreditat ideea unui sabotaj.

(continuare în pag. 23)

Inalt Ordin de di...

Aprobînd cele coprinse în raportul Ministerului nostru secretar de stat la Ministerul de Răsboi cu Nr. 3597 Am decretat și decretăm.

Art. I. Flotilele după întregul curs al Dunărei în viitor vor forma un singur corp.

Art. II. Colonel Steriadi se întăreste în postul de Comandant superior al întregului corp și D. Căpitan Petrescu, ajutor al său.

Art. III. În cel din urmă; Ministerul nostru secretar de stat la Ministerul de Răsboi va efectua ordonanță de față.

ALESSANDRU ION,

Ministrul de Răsboi
General FLORESCU.

ANIVERSARIE

130 de ani de la crearea corpului flotilei române

R ecunoașterea și realizarea Unirii depline a Principatelor a fost precedată de o serie de măsuri interne, care vizau unificarea de fapt a aparatului de stat. S-a început cu armata, un pas important în acest sens constituindu-l tabăra de la Floresti, compusă din 12.000 oameni ai armelor; infanterie, artillerie, cavalerie. Măsurile succese întrreprinse au fost crearea statului major general unic, unificarea instrucției, intendenței și administrației (august 1860). Numirea ca ministru de război a uneia și ale cărei persoane pentru ambele țări, generalul Ioan Emanoil Florescu, a încoronat acest proces atât de necesar la acea dată. Comanda superioară o deținea Alexandru Ioan Cuza.

Acest val de innoiri, de măsuri organizatorice, au cuprins și flotile Principatelor. Astfel, în vederea contopirii lor, s-a ordonat efectuarea unor controale la bordul navelor militare. În urma acestora, s-au constatat o serie de nereguli, dar, mai ales, de nepotriviri în domeniul organiza-

toric. Pentru a se putea face instrucția în mod unitar și pentru ca administrația să fie potrivită noii organizări, ministerul de război dă mai multe ordine, care vor conduce nemijlocit la unirea celor două flotile, suita începând cu Ordinul de zi din 6 octombrie 1860. Provisoriu, pînă la revenirea domitorului în țară — acesta se afla în Istanbul unde efectua o celebră vizită la sultan — se numește un comandanță superior al celor două flotile, colonelul Steriadi. Acesta era ofițier de marină, comandanță goleata „Emma” și apoi vasul de brandăvală. Ordinul enunțat mai sus prevedea în tocmaiarea și înaintarea la minister a unui raport amânuntit asupra stării navelor de război românești, a echipajelor, precum și un proiect de buget necesar pentru anul următor.

La întoarcerea în țară, domitorul Alexandru Ioan Cuza, prin Inaltul Ordin de zi nr. 174 din 22 octombrie 1860, confirmă dispozițiile provizorii luate de ministrul de război cu privire la flotila.

Mariana PĂVALOIU

„EMIL RACOVITĂ“ — un nume pentru renumele exploratorilor subacvatici

Cargoul „ARAD“ schimbă de drum. Ieșirea la mare... adincime. Un „bulgâre de gheăță“ și-un comandant cu singe rece. Privilegiile și avataurile unei pasiuni

N-am ținut cu tot dinadinsul să afiu pînă la capăt cea într-adevăr, după ce i s-a atribuit un nume nou, „bătrîna cărapace“ — „Arad“ — și-a schimbat cîtuși de puțin norocul în ton cu superstiția. Acum, după ce curiozitatea, alimentată poate și de o anume reputație, deloc exagerată, a navei și echipajului mi-a fost convertită în sentimente durabile de admirare și încîntare pentru oamenii, faptele și gindurile lor, consider tentația mai mult decît justificată.

Cu o umbră de regret pentru i-nopportunitatea vizitei mele, care aș fi vrut să coîncidă cu una dintre spectaculoasele lor incursiuni în imersiune, m-am străduit să imprim artificiilor mele reportericești o cît mai mare doză de atractivitate.

Căpitânul de rangul III Stefan Georgescu, cel care, în chip generos m-a scos din impas, intuindu-mi derûta, mi-a înlesnit documentarea, în calitate de comandant al acestui sofisticat laborator destinat exclusiv scafandreniei, punindu-mi

la indemînă albumul și registrul istoric al navei.

Astfel, am reușit să afiu că, după înființarea, la 1 octombrie 1976 a Centrului de Scafandri din Constanța și preluarea lui din patrimoniul flotei comerciale, cargoul „ARAD“ și-a schimbat radical destinația, fiind reamenajat în acest scop în Santierul naval Drobeta — Turnu Severin.

Rebotezătă, cu un nume predesnat ce aminteste aventura de-o viață, dar și reputația de notoriitate internațională, a marelui explorator român, „EMIL RACOVITĂ“ va fi, începînd cu 1 noiembrie 1977, prima navă maritimă cu ca-

re a fost dotată unitatea de scafantri.

O altă fericită coincidență a facilitat ca, prin colaborarea cu speciaștii francezi patronați de firma „COMEX-INDUSTRIES“, în următorii ani să se realizeze utilizarea cu aparatul adecvată: instalația de scufundare „ULIS“, sistemul de televiziune „UDATS“, subansamblul de scufundare în saturatie „EP-300“, minisubmarinul uscat „SM-358“, echipamentul, costumele și sculele aferente.

Între timp, pregătirea de specialitate și antrenamentele celor hărăziți să o practice, devină tot mai asidu și diversificate. Rînd pe rînd, acul batimeteelor atingea valori de 50,70 și 100 de metri. Comunitatea a fost extinsă aria de explorare a fundului mării asupra zonei de sud a Deltei Dunării, în răsoarele Sfintul Gheorghe și Sulina.

**Locotenent-major
MOȘNEAGU MARIAN**

(continuare în pag. 22)

• Fondul documentar al Muzeului Marinel Român din Constanța a îmbogățit prin achiziționarea a 3 scriitori ale amiralului EUSTATIU SEBASTIAN, unul dintre comandanții primului bîrc „Mircea“, pe atunci căpitan.

Adresate familiei, ele au fost expediate din porturile Sulina, Livorno și Malta. Însemnările de susțin ale comandanțantului evocă într-o notă aparte, viața și preocupările marinilor de pe „Mircea“ din timpul acestui membrabil marș și sint dateate: 18 mai, 16-28 iulie și, res-

pectiv, 21 august — 2 septembrie 1888.

• Începînd cu luna Ianuarie 1991, Cenacul literar „Mihail Sadoveanu“ al Casei Arma-

• Efectivele Marinei Militare beneficiază din ce în ce mai mult de prelucrarea automatizată a volumului mereu sporit de informații cu care se confruntă inde-

dianță și selecția operativă a acestora.

• Căpitânul de rangul I VERGIL GRADINARU, maiorii OCTAVIAN ROBU, VASILE IGNAT și inginerul CONSTANTIN ENE au conceput și realizat „Sistemul pentru determinarea posibilităților de descooperire a întinderilor submarine“. Propus pentru producția de serie, acest ingenios și deosebit de eficient complex de subansamblu va fi utilizat de către navele antisubmarine și Direcția Hidrografică Maritimă pentru realizarea programelor hidroacustice.

actualitate

te din Constanța va restabili dialogul membrilor săi cu cei mai reprezentativi expozienți ai spiritualității și culturii contemporane în cadrul unei suite de manifestări, sugestiv intitulată „SALONUL ARTELOR“

oșbi factorii de decizie. Lucrările informative realizate în domeniul bazelor de date de către unitatea specializată sunt de mare anvergură, ele înlesind accesul rapid la informație, prelucrarea eficientă, transmiterea la

La data de 23 mai 1990, la Judecătoria Constanța a fost înscrisă juridic Liga Ofițerilor din Marina Militară (L.O.M.M.).

După Liga căpitanilor de cursă lungă și Liga Sfîrșilor mecanici din România, această nouă organizație pare să reînregrească conțurul fostei Ligii navale române (L.N.R.), asociație profesională înființată în 1923, care viața, în principal, răspindirea culturii și a tradițiilor marinăresc în rândul maselor.

Sărătorirea, le 15 august ac. a Zilei Marinei a fost, desigur, cea mai originală pleoarie pentru reducerea în actualitate a înaltelor virtuți și deprinderilor măiestre atribuite cu generozitate în popor slujitorilor mării, animatori de legende ori servind drept pildă în snoave, superstiții sau cimilituri. Diminuarea acestor frumoase tradiții, de la sacreligile portului uniformei, gradelor militare, semnelor de respect ori regulilor de conduită la bord de altădată și pînă la anulară, treptată, a unor deprinderi compensatorii firești, îndreptătesc orgolii și dorința de reabilitare a noilor generații de ofițeri de marină.

L. O. M. M. – sigla bunelor intenții

Din acest punct de vedere, obiectivele pe care L.O.M.M. le are în intențiile sale, materializate, de altfel, și în statutul difuzat în Marina Militară, sint pe măsura entuziasmului și optimismului, atribuit îndeobști celor tineri, plini de avant și dorință de afirmație.

Multe dintre schimbările structurale survenite în viață și activitatea echipajelor și personalului Marinei Militare, după Revoluția din decembrie 1989, au avut ca mobil inițiativale benefice și optica realistă ale acestora.

De aceea, apare viabilă și onoarantă pentru statutul socio-profesional al celor vizăți să se asociază: ofițeri activi din Marina Militară indiferent de armă, ofițeri-studenti, ofițeri rezervisti, pensionari și membrii familiilor acestora, problematica amplă de opțiuni, revendicări ori înlesniri pe care Liga le proclamă confind, în același timp, pe unele instituții și organisme proprii, gen: "Banca Marinei", Clubul nautic "Jean Bart", revista

"Neptun", dar și pe intrajutorare, în cadrul unei conlucrări strinse cu celelalte organizații de profil reunite, într-o perspectivă mai apropiată sau mai îndepărtată, în Confederația Ligilor din Marina Română.

Fără o anumită doză de obiectivitate, multe din bunele intenții ale Ligii rămîn, însă,deziderate a-proape imposibil de atins.

Considerind apariția L.O.M.M. ca o încercare, impusă de necesitate, de revitalizare a spiritualității și potențialului creator al ofițerilor de toate vîrstele, estimată demn și decent pe coordonatele principiale ale normelor și prevederilor regulamentare, subsemn la posibilitatea de punere în dezbatere cititorilor noștri, în vederea perfectării statutului acesta.

Așteptăm întrebările, sugestii și propuneri dumneavoastră direct la redacție sau pe adresa secretarului Ligii: căpitan locotenent Mihai Doroșin, U.M. 02068 Constanța, cod 8700.

SPORT – NAVOMODELIȘTI

● Cercul de navomodelism, conceput inițial mai mult din rațiuni didactice, a fost înființat în cadrul Institutului de Marină Militară „Mircea cel Bătrân“ în anul 1974. Unul dintre cei mai susținători fondatori și susținători a fost căpitanul de rangul I Cornel Oprescu, astăzi pensionar. Sub culorile A.S.I.M. și cu un asemenea cîmaci, acest sport tehnic, cu caracter pur marinăresc, și axat pe construcția, în minătură, de nave nepropulsate, teleghidate, autopropul-

pulse, istorice și altele, s-au impus, de-a lungul anilor, în elita sportului românesc. În prezent, el este reprezentat ca secție în cadrul Asociației sportive „Marina“ Constanța. Cîțiva dintre disciplinile de altădată sint, la rîndu-le, virtuale cîmaci. În 1990, navomodeliștii constănțeni au luat parte la nouă competiții naționale și două peste hotare, cîştigând 16 titluri fruntașe la individual și 8 pe echipe. ● Căpitanul de rangul III Costel Costinău, maestru al sportului, deține supremăria absolută

„EMIL RACOVITĂ“

(urmare din pag. 21)

In decembrie 1978, în cadrul specializării pe care o execută la Marina, scafandrii români efectuează prima scufundare în saturatie, la o adâncime de 202 metri, cu durata de 7 zile.

La numai doi ani distanță, după ce acționează cu promptitudine și profesionalism pentru recuperarea încărcăturii de fontă de pe epava navei grecesti „MARIA BACOLITSA“, scafandrii nostri sunt cotătați și la mare... înălțime de chiar specialiștii suedezi care i-au asistat. Beneficiul adus Marinei Militare numai din această acțiune a fost de circa 300.000 de dolari.

Cu o asemenea confirmare, drumul către consacratie le era deschis; într-un timp relativ scurt, școala noastră de scafandrierie le concura pe cele cu o îndelungată tradiție în domeniul.

În jurnalul de bord al navei „EMIL RACOVITĂ“ sint consimătate însă și alte examene dificile. Re-memorind unul dintre ele, căpitanul de rangul I în rezervă Eugen Ispas, unul dintre preștagioși săi comandanți, deși scump la vorbă, povesteste cu amabilitate: „În ziua de 5 ianuarie 1981, ieșisem în mare cu misiunea să recuperăm două torpile „înecate“ în raionul 2,5 Mm Est de Neptun. Pe data de 8 ianuarie, la orele 04,30 navă a fost sur-

prinsă de o furtună de o intensitate neașteptată: marea de gradul 7, vînt din Nord cu viteza de 20-26 m/s.

După ce am pierdut ancora din babord, rupindu-i-se lanțul, am folosit o alta, de papionă, din tribord, dar care a avut aceeași soartă.

Intrarea în port fiind mult prea riscantă, am ținut la capă cu toată viteza înainte, pe drum general Nord. În poftida acestei soluții, noi derivam, cu 2-3 Nd spre Sud.

Pe la orele 19,00 ajunsem în răionul Varna-Calacra. Direcția și viteza vîntului se mențineau constante. Dintr-o dată, ca un blestem, ne-au „căzut“ motoarele. Pericolul răsturnării devine iminent. Riscul să fim aruncăți între epave.

(continuare în pag. 24)

SPORT — navomodeliștii — SPORT

cu patru medalii de aur și două de argint la clasa C, cu velierele „SANTA MARIA”, „NINA” și „HEINRICH HEINE”. • Căpitânul-locotenent Cristian Mircea este membru în Biroul Federal al Federației Române de Modelism și membru al Comisiei Centrale Tehnice de Navomodele. Din 1984 activează și în calitate de antrenor al echipei României de veliere radiocomandate. În 1989 și-a depus candidatura pentru titlul de arbitru internațional. La clasa F.S.R. — V. (modele de curse radiocomandate), cei doi formează un cuplu perfect: primul este pilot, iar al doilea mecanic, perfecțiune spre care tind și în cadrul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, în calitate de dascăli competenți și apre-

ciați la cadrele de: Marinărie, respectiv Mașini și Motoare navale.

• Principalele competiții onorate cu prezență de marșă în concurs și pe podiumurile de premiere au fost în ordine cronologică: „Cupa Dunării” — Giurgiu; Campionatul național de navomodel-veliere — Neptun; Campionatul național de navomodele teleguidate mecanice — Petroșani; Trofeul „Mircea” — Neptun; Campionatul național de navomodele-machete, Trofeul „Amiral Maican” și „Amiral Murgescu” — București; Cupa „Gornesti” — județul Mureș; Trofeul „Tomis” — Constanța. Din echipajul navomodeliștilor mai fac parte: căpitanul de rangul II Constantin Ștefan, maștrii militari Janoș Kele, Nicolae Bătrînu și elevii serjenți

Cornel Tomozei, Marian Arfire, Valentin Closca, viitorii maștri de marină și asistentul medical Cristian Sima din Predeal. Cu certitudine, pasiunea nu are nici vîrstă, nici hotare. Rezerva de tineret a echipei este atent îndrumată și formată de profesorul Daniel Gîrceanu în cadrul Clubului elevilor din Mangalia. La Campionatul național de navomodel-veliere de la Neptun, elevul Dănuț Ghervasuc și-a adjudecat locul I și titlul de campion național la clasa DM. Juniorii au ocupat locul II în clasamentul general pe echipe. • Pe bază de contract, navomodeliștii vor realiza și preda Muzeului Marinei Române din Constanța o machetă a bricului „Mircea”. • Contemplidurile pe mai departe bijuterile miniatuurale, panopia cu trofee, diplome și medalii întrețină în fiecare navomodelist talentul, voința și răbdarea cu care ei tind să devină pe rînd, studioși, inventivi,meticuți, îscusiți și increzători în vocația unei astfel de frumoase pasiuni.

Locotenent major
Moșneagu MARIAN

Calendar marinăresc

(urmăre din pag. 20)

- 19 decembrie:**
 - Debarcarea trupelor japoneze la Hong-Kong (1941).
- 22 decembrie:**
 - Începerea debarcării trupelor japoneze în Filipine (1941).
- 23 decembrie:**
 - Tratat de alianță rusuo-turs împotriva Franței (1798); flota rusă pătmunde în Marea Mediterană;
- 24 decembrie:**
 - Debarcarea trupelor japoneze în Insula Wake (1941).
 - Asasinarea amiralului Darlan care, cu 20 de zile înainte, își asumase funcția de șef al statului francez din Africa de Nord (1942).
 - Generalul Dwight Eisenhower este numit comandant suprem al forțelor eliate de debarcare (1943).
- 25 decembrie:**
 - Capitularea garnizoanei britanice din Hong Kong (1941).
- 26 decembrie:**
 - Sfîrșirea cuceririi germană „SCARHORST” de 26.000 tone (1943).
 - Intrarea în dotarea marinei militare a României a trei nave antisubmarine de 340 t. (1957).
- 28 decembrie:**
 - Bătălia aero-navală anglo-germană din largul portului Cuxhaven (1914). La 28 decembrie 1914 are loc prima bătălie navală în care folosirea aviației este semnificativă; deci acum începe sirul confruntărilor aero-navale (în prezent luptele pe mare semnificative nu pot fi decit aero-navale) prin lupta dintre forțele aeriene și maritime ale Angliei și Germaniei.
- 29 decembrie:**
 - Bătălia navală din Marea Adriatică între flota austro-ungară (care a suferit pierderi grave) și forțele aliaților (1915).
 - Începe bătălia de la Vidin (1877).

G. P.

Antrenorul echipei României de veliere radiocomandate, căpitanul-locotenent Cristian Mircea (al doilea din stînga), împreună cu coechipierii, la concursul tărilor prietene de la BRIANSK — iulie 1990.

"Citius, altius, fortius". Un indemn și totodată un imperativ. Pentru domeniul militar, și mai ales, marinăresc, ar mai fi de adăugat „mai energetic, mai organizat, mai des“.

Scriem toate acestea deoarece în marina militară se face puțin sport. În afara de Academia Navală, de Centrul de scafandri sau de unitățile care beneficiază de baza sportivă de la Mangalia, celelalte execuții orele de sport destul de sporadic, pe terenuri amenajate ad-hoc, fără o organizare corespunzătoare. Cu atât mai mult sporturile specifice domeniului marin. În plus, ca să luăm numai unul din sporturi, este practicat doar la două bazină. Multă, foarte multă, militari, elevi, studenți sau cadre militare nu știu să învețe și nici nu li se oferă posibilitatea de-a învăța. Din discuțiile punitate cu factorii de răspundere au rezultat intenții bune, dar de la vorbă la faptă... este o distanță! Dacă în planurile pregătirii de luptă și de specialitate s-ar programa mai

mult sport, vigoarea (și revigorirea) mișcării sportive ar fi cu totul alta. Se cunoaște că solicitarile la care este supus militarul sunt foarte variate.

Inclusiv revoluția ne-a tras semnalul de alarmă asupra rezistenței fizice în condiții de maximă solicitare. Călărea fizică a organismului începe de la prima oră a dimineții,

la cîteva mișcări apătice a lehamit și, tuigă în casaramă. Acestea toate numai cind vorbim de invadare...

Este păcat că mișcarea sportivă din marină se reduce doar la cîteva preocupări în cadrul instituțiilor militare de învățămînt. Asociația „Marina“ e o stă apusă, echipele care faceau deliciul unor duminici sportive

militari și unități cu alegeri, cu foc la țintă, cu locușuri de trăgere săpătoare contra croitoru?

Cit despre concursurile marinarești, cadrele militare cu mai multă vechime își amintesc doar de tradiționala alergare cu ghiordel plin de apă pe punctul bircului „Mircea“.

Din discuția purtată cu domnul CR 1 Spălătelu, șeful catedrei de sport de la Academia Navală, și singurul care poate sta cu fruntea sus privind preocuparea în sferă sportului, a bazei sportive, a descoperirii talentelor (evident, împreună cu personalul catedrei), a rezultat că o consfătuire la nivelul comandanțatului marinei cu toti factorii de răspundere, ar mai dinamiza sportul sau mai bine zis ar declanșa acțiuni de revigorare.

Ne opriu aici cu sesizările și sugestiile, urmând ca în numărul viitor să venim cu date și fapte concrete.

Cpt. It.
Gagnic ANANIE

„mișcare“ sportivă...

cind trebuie executată învadarea. O anumite democrație prost înțeleasă afectează negativ eficiența acestei activități. S-au uitat exercițiile complexe (despre care nu putem spune că aparțin vechilului regim), nu se execută probele indicate pentru anume particularități ale vieții și municii la bordul navei (uncările, coborâri, ridicări în braț, alergări pe terenuri cu obstacole, probe de indemânare, agilitate și curaj etc.). Normele sportive, prevederile stabilită și gădite științific, se reduc

sint umbre, care întunecă orizontul și visătorul sportului militar. Ici colo licăriri ușoare luminează acest „imperiu“ uitat, cum ar fi de exemplu rezultatele obținute de elevii de la liceul „Alexandru Ioan Cuza“, la spațchiadele liceelor militare.

Nu vrem să criticăm pe nimeni personal, criticăm situația actuală, lentoarea existentă în unele unități din marină, la acest capitol. Apoi mai sunt sporturile cu specific militar, de care ne amintim doar din cind în cind. Pe cind întreceri între

mi descrie universal spectral al meciului pe care ei îl percep și conțință mereu, în preajma celor 112 metri atât. Deși fiecare dintre ei efectuează, anual, circa 500 de scufundări, ambicia lor este de a „înțepă“ fundul la adâncimi cît mai mari. Asemenea performanțe nu sunt posibile fără o sănătate de fier, aplicarea corectă a cunoștințelor din diferite domenii ale matematicii, fizicii, chimiei, biologiei.

Fără înțătorare, spirit de echipă și colegialitate, conchid ei, pentru că din momentul plonjării în apă, dincolo de consumămintul tacit al înțelegerii priu semne ori numai din privință, viața unuia depinde de celuilalt.

„În aceste condiții, ca o concluzie finală, pentru mine, aveam să mă conving pentru totdeauna că, invocarea norocului, despre care mă îndoiesc inițial, nu are rost în toată această ecuație a complementarității existențiale dintre omul amfibie și mediul subacvatic; el se exclude de la-nceptu.“

„EMIL RACOVITĂ“

(urmăre din pag. 22)

Viscului năprasnic și gerul tăios adunaseră pe puntele sloiuri de gheăță de peste o jumătate de metru grosime. Clipele de așteptare păreau de voiescine. Au fost momentele de grăție ale sefului mecanic, căpitanul-locomotiv Marius Anghel, și ale subordonaților săi care au remediat, în cele din urmă, defecțiunea.

Urgația mării sporea însă, în intensitate. Nava arăta acum ca un bulgăre de gheăță. Deși tineam strâns la capă, eram mai departe în derivă, de parcă toți am fi fost născuți în Zodia Racovită...

În ziua de 9 ianuarie, la orele 15,30, am reușit să ancorăm în Baia Căvara, la adăpost. Abia în dimineață zilei de 12 ianuarie am pornit în mars spre Constanța, unde am ajuns cu bine pe la orele 16,00. Bilanțul a fost de-a dreptul surprinzător: nava nu suferise nici o avarie deosebită, nu exista nici măcar un ciob în cabine și, mai

mult decât atât, toți colacii de salvare erau la post.

Așa cum o recunosc și acum „veteranii“ bordului, soarta navei și a echipajului se aflaseră în mijlocul comandanțatului. Adevarat cu privire la nedumerirea lor de atunci, cind, pasiv față de ceea ce se petreceau în jur, acesta, chipurile, încerca să citească, este că, de fapt, carteau pe care o țineau în mijlocul sale era întoarsă pe dos...

Mașinistii militari Decu Sava și Marcel Bercea fac parte din elita scafandrilor de pe „EMIL RACOVITĂ“. Nici o scufundare nu seamănă cu alta, îmi precizează primul, iar misiunile noastre sunt dintr-adevăr cele mai diverse: controale la opera vie, decolmatări, cercetări, expertize, participarea la instalarea platformelor și montarea conductorilor submarini, ranfluri de nave, acțiuni de salvare de orice natură.

Trei dintre civili, tinerii Constantin Stoica, Dumitru Dragu și Constantin Dorobanțu reușesc să-

pledoyerie pentru o antologie literară a Dunării

Înțenția antologării lirice este fascinația oricărui condeier, pentru care mediul înconjurător este dătorul de inspirație. Satul, muncitorul, muntele, copilul, mama, carteau, ostașul, toti aceștia au beneficiat de selecție de texte, de stihuri și metafore adunate într-un tot. Chiar și marea are citeva pagini ce cuprind rotunjimile de literă dedicate. Este firesc gîndul îndreptat spre Dunăre, „veritable mer în marche vers l'Orient”.

„Trecătorule!... oprește-ți pașii cind ai ajuns în fața Dunării — în demna Jean Bart. Oricât de grăbit ai fi, râmi pe loc cîteva clipe; mădăză și contemplă în tăcere majestatea străvechi aape — Fluviu-lit — pe care lumea antică îl dinviniza ca pe o sacră personalitate”.

Alcătuind o antologie literară a Dunării, întreprindem o călătorie, la capătul căreia vom sta că apa Dunării ca și apa Gangeului sau Nilului se țineau în vase de aur la curțile regale din Orient; că strămoșii dacii, de cîte ori plecau la război se împărtășeau — după poruncile lui Zamolxe — căpă din Dunăre și făceau jurămînt să nu se întoarcă pînă ce nu vor fi bîruit pe dușman; că poporul a creat cîntecite, legende, povești și colinde izvorîte din tot atîtea fabuloase întîmplări rivale ale Haimiei din lumea arăbă; că în afara paginilor scrise cu suflul de autori ca Eminescu, Pillat, Blaga, Șt. Aug. Doînaș despre răsăriturile de soare pe undele-i de aur topit, sau despre podurile de gheată din timpul iernii, mai sunt reportajele contemporane ale sănătelor dunărene despre tumultul localităților fluviale sau despre temerarii conducători ai navelor românești, despre podurile gîndite și construite de mari arhiteci începînd cu Apollodor din Damasc, Anghel Saligny și terminînd cu dantăriile de fier ale construcțiilor de acum.

„Să mergem la Dunăre” — sună mai departe chemarea lui Jean Bart. Să facem o călătorie în tot lungul cursului și pînă la Sulina — acolo unde bătrînul Dunăbiu își pierde și apa și numele în mare”.

Alăturată încercărilor bibliografice ale lui Stan Greavu de a întocmi monografia Dunării, mai a-

poi lucrări finalizate, tot bibliografică, întocmită sub egida UNESCO de L. Rudeșcu și A.C. Banu „Bibliographie roumaine du Danube inférieur” (1969) din care informația literară lipsește, o antologie de texte literare ar defini personalitatea Dunării de totdeauna, a Dunării contemporane cu frumusețile și lecțiile ei de-o vînicie.

Cum oricare lucărări cu caracter literar nu îi se poate răpi încărcătura documentară și cum ne aflăm într-o epocă a centro-literaturii, e și firesc să arătăm că lipsa unei antologii a fluviului Dunărea pe perioadăa ei românească lasă, de fapt, un spațiu neacoperit în cultura națională.

In contextul unei fundamentări adevarate a mișcării ecologice la noi, acest fluviu, dincolo de pitorescul său, impune un loc de primă dimensiune în cunoașterea europeană, el fiind „creatorul” Deliei și ospetă al Portării deschise către mare, către împlinire și libertate.

„Cu toate că Dunărea e un fluviu european care curge la multe mile de legă depărtare — scria un ziar american din San Francisco înainte de primul război mondial — valurile ei au ajuns pînă la tărîmul Pacificului, aduse de melodii: le lui Strauss și Ivanovici, compozitori deopotrivă de geniali, deopotrivă de inspirație în legănarea molocă a bătrînului Danubiu”.

Dintron-o antologie nu ar putea lipsi un Vlahuță care pomeneste spațiul danubian ca fiind lăcaș al

amintirilor străvechi, un loc pe unde au venit, de dincolo de veacuri, legioni ale Romei hărâzite întră răsădirea poporului nou în cîmpii dacice; și, cu atît mai mult scriitorii a căror existență este indistructabilă legată de undurările marei fluviu — Panait Istrati din orașul — amfiteatrul Brăila, Al. Raiu din Hirsova (vechiul Cărsium), Grigore Salceanu, care își leagă amintirile de orașul Galați.

Surpriza paginilor antologice ar consta și în faptul că inclusiv geniul poetic al României și-a impletit o parte a existenței cu locuri dunărene: înflințarea actorului Mihail Pascally — după cum relatează Caragiale în „Nirvana” — cu un băiat care, tolănit în fin și citătea în gura mare pe Schiller, are loc la Giurgiu; ecouri danubiene se strecoară mai tîrziu în mărturisirea poetului „îmîmplarea m-a făcut, din copilarie încă, să cunosc poporul românesc din apele Nistrului, începînd în crucești și-n curmeziș pînă în Tisa și-n Dunăre”.

De mare interes s-ar bucura și reconstituirea unor zone geografice distruse nechibzuit, cu diverse motive. Exemplificăm doar prim tragedia insulei Ada-Kaleh, roată de pămînt între cer și apă.

Argumentația menționată, fie și numai în treacăt, depune mărturie pentru smulgerea timpului a unei lucrări monumentale, o carte a drumurilor fără pulbere, o carte a Dunării, venită din alte sase țări pe care le-a udat și le-a rodit.

Ea ar îndreptăti albumul, multele determinări ale Dunării românești: romantică, inundată, nostalgică, plină, bogată, magnifică, odihnitoare, neostîtoită în germinăție.

Dr. Constanța CALINESCU

să vorbim serios despre...UMOR...

La puține zile după Revoluție, se știe că Radio Constanța și-a făcut auzită vocea pe unde obișnuite ale Radiovacanței poate mai timid la început, cu stîngăciile inerente începutului de drum. Acum în peisajul mass-mediei de pe litoral emisiunea postului local a devenit o obișnuită tonifiantă. Așa cum tonifiant este, și credem că nu vă influențăm în acest fel opinile, emisiunea săptămânală de umor (duminică), „Cavalerii mesei pătrate“. De ce „pătrate“? Ar fi o explicație: ne obișnuisem pînă nu de mult cu acele mult trimitări găsești intitulate „mese rotunde“ în care cineva (și nu spun cine) venea cu o idee (neapărat genială, cea mai bună etc.), care la fel de „rotund“ era abordată, și justificată, și tratată, și... se încheia în final cu (scor egal) concluzii la fel de „rotunde“. Fără colțuri. Am descooperit (tot după Revoluție) că mai sunt și colțuri. „Am un «colț» împotriva cuiva“. Cert este că destinatarul acelui „colț“ se simțea pe undevea „cumva cu musca pe căciulă“ (se poate înțelege și beretă). Paradoxal acest „colț“ se simte (și îl simte) mai bine cînd este spus cu... umor, (și cu har). Si românul, oricine știe, are umor, ba chiar „cu carul“.

Să revenim însă la „cavalerii mesei pătrate“. Am reținere să afirm că li-sar putea acorda brevetul de inventator (am o vagă bănuială că maza pătrată fost inventată ceva mai înainte); sigur însă este faptul că emisiunea cu pricina (nu fac reclamă emisiuni nefiind abilitat) au inventat-o acești „cavaleri“ cu ... umor: cpt. lt. ANANIE GAGNIUC, mr. (rez.) NICOLAE EMANUEL VIRGOLICI, m.m. AUREL LAZAROIU, cpt. lt. IOAN VIOREL.

Nu-i suspectăm pe acești „cavaleri“ că ar avea vreun „colț“ împotriva cuiva; ii suspectăm deocamdată că au... umor. De ce? Căpitanul locotenent ANANIE GAGNIUC și-a încercat recent „colții“ la Gala umorului românesc. Si a făcut-o la modul cel mai serios. Atât de serios și-a infițat „colții“ (în juru și asistentă) că s-a întors cu... premiu întîi (am o vagă bănuială că a zîmbit la modul cel mai serios și l-a apucat nostalgia după acele diplome „onorifice“ cînd a aflat că acesta valora și... 5.000 de lei). Să mai spună cineva că marinarii nu au umor! Dar de ce să-i fac reclamă? Să se prezinte singur. Dixit.

Căpitan de rangul II
Ioan DAMASCHIN

unde petreceți revelionul ?

Iată întrebarea acestei luni în care Moș Crăciun, deocamdată ne-adus frig și vînt viscolind, uneori, zăpadă.

Unele cadre militare și salariați civili s-au înscris, pentru petrecerea revelionului la restaurante, crame, bogedi sau birturi, funcție de locuri.

Dacă iată că, acum, ne organizăm și noi, în marina militară, pe garnizoane, mari unități sau unități, revelionul pentru a realiza chiar... unitatea dintre cadre și familiile acestora. Știm că s-au făcut demersuri în acest sens. Dacă pînă acum se interziceau asemenea reuniuni în unități, la Casele Ar-

matoi sau popotele de garnizoană, a venit timpul să... ne strîngem rîndurile.

In concluzie, dorim, la miez de noapte, cînd anul 1990 se stinge și apare 1991, cu paharul de sămpănăie în mînă să putem spune fiecare din noi: „La mulți ani, domnule comandanți! La mulți ani dragi colegi! Închin pentru unitate, înțelegere, fericire și o viață că mai prospără!“

Cit despre revelioanele organizate pentru militari în unități, sperăm să depășească nivelul similarilor din anii trecuți. Mai mult, în fiecare unitate să se organizeze tradiționalul Plugușor, cu tot fastul

și farmecul acestui strămoșesc obicei! Fapt pentru care vă și prezentăm un scurt Plugușor care poate fi completat și ancorat în realitatea și la specificul unității dumneavoastră.

PLUGUȘOR 1991

Aho, aho, dragi comandanți Marinari și navigatori Ofițeri, maștri, soldați Plugușorul ne-ascultă! Plugușor de Anul Nou Pe care-l facem cadou Pentru că ne-ajă pregătit Educat și instruit Acum, la sfîrșit de an Ne-am făcut și noi un plan Să venim cu plugușorul Să vă luăm cu binisorul Să ne luăți cu vinisorul Să stăm la aceeași masă Să ne simțim ca acasă! Porniți pluguș măi flăcări! Să sunăți din zurgăli! Hâi! Hâi!

Pentru această urătură Nu spuneți „Tăceți din gură!“ O să spunem noi mai multe Pentru cine vrea s-asculte Noi încercăm a le spune Cele bune să se adune Cele reale să se spele Să și nu mai ţișem de ele. Să stăm aici, iubiti colegi Impreună luni întregi, muncim și ne instruim Să prietenii unim Avem masă, avem casă Să imbrăcăminte grosă Avem șefi, avem grădăi Să-o mulțime de soldați La strigăți cu toții flăcări Să se-ăudă-n munci și vâl! Hâi! Hâi!

Ne-învață marinărie, Ne-învață militarie (Uneori și căprărie) Am avut și zile grele Am făcut și multe rele Ne-ăți iertat, ne-ăți dojenit Chiar ne-ăți și muștruluit Ati vrut ca să ne formăți Militari disciplinați Poate-am fost prea „democrați“ Per total, cred că-ăi invins Să scopul, a fost atins! Pentru tot vă mulțumim Să promitem să muncim Mai bine în '91 Să fim toți unu și unu! Minați măi! Hâi! Hâi!

Pentru anul care vine S-aузim numai de bine Să-abateri, cit mai puține! La mulți ani să ne trăiti Sănătoși și fericiți! La anul și la mulți ani! Cpt. lt. GAGNIUC ANANIE

- Ce școli ai făcut pînă la recrutare?
- Un liceu și două facultăți.
- Hai, dă-o-ncolo!
- De ce? Sint zidar de meserie...

Un mare comandanț de navă, care o viață întreagă a cutreierat mările și oceanele lumii, înaintea fiecărei plecări de la cheu deschide o cutie și se uită în ea. Cind a murit, s-a repetat totă la cutie să vadă ce-i în ea. Cind colo, în cutie era o hirtie pe care scria:

„Babord la stînga, tribord la dreapta.“

ZÎMBETE ÎN UNIFORMĂ

ORDINUL DE RETRAGERE AL INAMICULUI

In cîteva cuvinte

Ordonă la război:

„Soldați, de-acu-naște

Vom merge inapoi!“

EPITAF SCRIS DE SOȚIE UNUI GENIST

Dragul meu, rănnii cu bine
Și de-a pururi îngropat
N-ai avut grija de mine
Și una și-a explodat!

UNUI FRUNTAȘ INCOMPETENT

Ordin dă să se mineze
Cimpul, și ostașii sapă
Dar nu vrea să-i controleze
Spre-a nu da din groapă-n groapă..

R A F A L E

- Cind toată lumea luptă pentru neașternere, el s-a spinzurat...
- Eu am folosit doar dreptul la replică, iar el a folosit și dreptul și stîngul!
- Compania unei fete nu poate fi formată din plutoane.
- La plecarea controlului: „Vă dăm «Satisfăcător», și... s-auzim de bine!“
- Dindu-și seama că nu are cu ce să se apeare, i se făcu părul... măciucă.
- Și gimnastul sări la cal, mai-mai să-l bată.
- Era sănătos tun, dormea tun și tot de tun a murit...
- Una și să fii căpitan la 15 ani și alta e să fii căpitan de 15 ani...
- În sfîrșit, a găsit ac de cojocul șefului. Acum i-l coase.
- Intre toate mările lumii, cea mai cețoasă este Marea Britanie...
- „Dispăreți din fața mea!“, le zise și se întoarse cu spatele...

stimați cititori

● În acest prim număr al revistei „MARINA ROMÂNĂ“ vă adresăm un călduros apel de a contribui la diversificarea tematicii abordate și imbogățirea conținutului materialelor, în aşa fel, încît, pentru intreg personalul marinelor — ofițeri, maștri militari și subofițeri, studenți, elevi și militari în termen — publicația să constituie un real ajutor în pregătire și o veritabilă bancă de date și bază de informație, o adevărată revistă de cultură marinărească.

Revista „MARINA ROMÂNĂ“ vă așteaptă cu:

- articole de specialitate (știință, istorie navală, tradiții marinărești etc.)
- creații literare (poezie, proză, eseuri, schițe, fabule, epigrame etc.)
- careuri, enigmistică, divertisment, caricaturi, grafică etc.
- informații utile, știri, semnale privind noutăți ce vizează marina.

Așteptăm, de asemenea, sugestii și propuneri privind conținutul materialelor publicate.

Vă mulțumim și vă asigurăm de audiență deplină față de tot ce trimiteți.

R E D A C T I A

Adresa noastră este: „Academia Navală Constanța“, pentru revista „MARINA ROMÂNĂ“, telefon: 2 62 00 int. 187

● Ziarul „MAREA NOASTRĂ“, editat de Liga căpitaniilor de cursă lungă din România, publicație strîns înrudită spiritual cu revista „MARINA ROMÂNĂ“, vă oferă, la fiecare apariție, articole de real interes din domeniul maritim, o veritabilă incursiune în trecutul și prezentul marinei românești și universale.

Vă recomandăm cu căldură să-l citiți !

- Retrogradare. După inspecție, comandanțul navei a ieșit pe locul... secund.
- Celor trei ofițeri de la masă, ospătarul le-a luat comanda.
- M-am inarmat cu răbdare și sunt gata de luptă...
- Pentru că nu a respectat consensul, a fost consemnat.
- Domnule comandanț, propun să nu se mai ajungă aşa de ușor la ultima soluție! (înc-o revoluție).
- Orice să-ri spună, nu poti interpreta melodia „Trompetele răsună“ la vioură.
- Anunț important. A dispărut din fața casei Samanta Dobre, în vîrstă de 87 de ani. Poartă în mină un coș cu grenade și-un pistol mitralieră pe umeri. Din declaratiile vecinilor, ar fi spus că merge să facă piata. Nu știm dacă e vorba de Piața Universității sau Piața Victoriei...

Cpt. It. Ananie GAGNIUC

La cea d'întâi corabie românească, Marița
de Cezar Bolliac

Corabie frumoasă! Te du. Te du, grăbește!
Pe țăruri depărtate aleargă, povestește,
Că lesne-așa nu moare un neam care a trăit,
Că tirania poate, p'un om să-l prăpădească;
Dar viața unei națiuni nu poate să sleiască,
Pân'n sfârșit, dreptatea în veci a biruit.